Psykisk afvigende kriminelle

RM 5/2007 – revideret 1. september 2015

1. Overblik og tjekliste

Før tiltalerejsning og hovedforhandling skal du være opmærksom på følgende sagsbehandlingsskridt:

- Eventuel forsvarerbeskikkelse på efterforskningsstadiet, se pkt. 2.1.
- Varetægtsfængsling i surrogat eller anden anbringelse, se pkt. 2.4. og pkt. 2.5.
- Mentalundersøgelse kan foretages ambulant, se pkt. 3.1.4. eller under indlæggelse, se pkt. 3.1.5.
- Kendelse om mentalundersøgelse er påkrævet,
    - når sigtede ikke udtrykkeligt samtykker i undersøgelsen
    - når sigtede er varetægtsfængslet eller
    - når sigtede skal mentalundersøges under indlæggelse, se pkt. 3.1.3.

- Følgende akter skal sendes med anmodningen om mentalundersøgelse:
    - sagsmaterialet
    - mappe med personlige oplysninger
    - straffeattest
    - udskrift fra cpr.
    - Samtykkeerklæring fra sigtede til, at der kan indhentes personoplysninger fra andre myndigheder, se pkt. 3.1.7.

- Eventuel forelæggelse af mentalundersøgelsen for Retslægerådet, se pkt. 3.2.

- Forelæggelse af påstande om foranstaltning, herunder forvaring, for statsadvokaten, se pkt. 3.3.
- Beskikkelse af bistandsværge og underretning om retsmøder, se pkt. 3.4.
- I tilfælde, hvor der er spørgsmål om en foranstaltning, der indebærer tilsyn af Kriminalforsorgen, skal der indhentes en udtalelse fra Kriminalforsorgen om tilsynspligten og vilkår, se pkt. 3.5.
- Indhentelse af udtalelse fra tværfagligt samråd om den praktiske mulighed for fuldbyrdelse af domme vedrørende psykiske udviklingshæmmede, se pkt. 3.6.
- Tiltalefrafald for kriminalitet begået under igangværende foranstaltning, se pkt. 5.6.

Efter dom skal du være opmærksom på følgende sagsbehandlingsskridt:

- Forelæggelse af dom for statsadvokaten, se pkt. 6.1.
- Fremsendelse af kopi af dom til hjemstedskommune, hospital eller afdeling til fuldbyrdelse, se pkt. 6.1.
- Fremsendelse af kopi af dom til Kriminalforsorgen med anmodning om iværksættelse af eventuelt tilsyn, se pkt. 6.1.
- Statsadvokaten skal årligt indhente en erklæring fra afdeling/tilsynsførende myndighed om behov for opretholdelse af foranstaltning, se pkt. 6.2.
- Statsadvokatens anmodning om forlængelse af foranstaltninger med længstetid skal indbringes for retten i god tid inden udløbet af længstetiden, se pkt. 6.2.3.
- Anklagemyndigheden skal på eget initiativ indbringe spørgsmål om ændring eller ophævelse af foranstaltninger uden længstetid for retten i god tid inden 5 år efter afgørelsen, og herefter mindst hvert andet år, se pkt. 6.2.4.

- Sager, hvor der rejses spørgsmål om ophævelse af foranstaltningen, skal forelægges for statsadvokaten, se pkt. 6.2.7.
- Politidirektøren indbringer den idømte foranstaltning for retten og møder som hovedregel for anklagemyndigheden i byretten, se pkt. 6.2.8.
- Statsadvokaten skal årligt gennemgå forvaringssagerne for at vurdere, om der er behov for at ændre, ophæve eller opretholde forvaringen, se pkt. 6.3.
- Statsadvokaten tager stilling til spørgsmål om ændringer af forvaringsdomme og indbringer dem for retten. Politidirektøren møder. Se pkt. 6.3.
- Der skal afsiges kendelse om udvisning af udlændinge i forbindelse med udskrivning, se pkt. 6.4.

- Kopi af rettens kendelse sendes til Udlændingestyrelsen
- Kopi af rettens kendelse sendes til Rigspolitiets Nationale Udlændingecenter (NUC), jf. rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om Udvisning ved dom, pkt. 6.1.

2. Politiets efterforskning og sagsbehandling

2.1. Forsvarerbeskikkelse

Mentale afvigelser hos sigtede kan give anledning til, at politiet også i de tilfælde, hvor forsvarerbeskikkelse ikke er obligatorisk efter retsplejelovens § 731, tager initiativ til at fremsætte begæring om forsvarerbeskikkelse på efterforskningsstadiet, herunder forud for afhøringer. Se herom pkt. 2.3. og pkt. 2.4. Det fremgår således af retsplejelovens § 732, stk. 1, at forsvarer kan beskikkes, når retten under henvisning til sigtedes person anser det for ønskeligt.

Selv om sigtede er mentalt afvigende, vil der dog i almindelighed ikke være anledning til, at politiet fremsætter begæring om forsvarerbeskikkelse, hvis sagen vedrører mindre betydningsfulde

lovovertrædelser, og der utvivlsomt er et sikkert bevisgrundlag for sigtedes skyld. Som eksempler på sådanne lovovertrædelser kan nævnes visse særlovsovertrædelser, f.eks. overtrædelse af færdselsloven, lov om euforiserende stoffer og våbenloven samt mindre alvorlige overtrædelser af straffeloven, f.eks. butikstyveri, brugstyveri og hærværk.

Politiet skal vejlede sigtede om adgangen til at begære en forsvarer beskikket, jf. retsplejelovens § 732, stk. 2, og Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 467 af 26. september 1978. Det skal fremgå af politirapporten, at den sigtede har modtaget behørig vejledning, jf. retsplejelovens § 732, stk. 2.

2.2. Afhøring

Retsplejeloven indeholder ikke særlige regler om afhøring af sigtede eller tiltalte, der må antages at være omfattet af straffelovens § 16.

Mentalt afvigende, der bør bistås af en forsvarer, må ikke afhøres til politirapport, før retten har taget stilling til spørgsmålet om forsvarerbeskikkelse.

Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor uopsættelige efterforskningsskridt, f.eks. hensynet til offeret for en strafbar handling, gør det nødvendigt straks at få oplysninger fra sigtede. I tilfælde, hvor sigtede f.eks. er taget på fersk gerning, kan det ligeledes være nødvendigt at foretage en række indledende efterforskningsskridt, som forudsætter afhøringer af sigtede.

Når en forsvarer er beskikket, må afhøring til politirapport, påhør af diktat til politirapport, gennemgang af den nedskrevne politirapport eller gennemlæsning og eventuel underskrift af politirapporten ikke finde sted uden forsvarerens tilstedeværelse.

Det skal af politirapporten fremgå, hvornår afhøringen er påbegyndt og tilendebragt, samt at forsvareren har været til stede.

Det kan efter omstændighederne være hensigtsmæssig med fonetisk optagelse af afhøringen. Afhørte skal i så fald gøres bekendt med optagelsen, jf. herved retsplejelovens § 751, stk. 3.

2.3. Indenretlig afhøring

Under varetægtsfængsling i surrogat, f.eks. på psykiatrisk afdeling, vil reglerne om besøgs- og brevkontrol i retsplejelovens §§ 771 og 772 ikke kunne iagttages i samme omfang, som det er tilfældet under varetægtsfængsling i arresthus/anstalt. Se herom pkt. 2.4.

I sager vedrørende alvorlig kriminalitet, hvor sigtede må forventes at blive varetægtsfængslet i surrogat, og hvor der efter sagens omstændigheder kan være bestemte grunde til at antage, at sigtede vil vanskeliggøre forfølgningen af sagen, navnlig ved at fjerne spor eller advare eller påvirke andre, bør anklagemyndigheden derfor overveje at foretage en indenretlig afhøring af vidner og sigtede på et tidligt tidspunkt under sagens efterforskning, jf. § 747, stk. 2, nr. 1-3.

2.4. Varetægtsfængsling i surrogat med sigtedes samtykke – retsplejelovens § 765

Er betingelserne for anvendelse af varetægtsfængsling til stede, men varetægtsfængslingens øjemed kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger, kan retten træffe afgørelse herom, jf. retsplejelovens § 765, stk. 1. Det kræver dog, at sigtede samtykker heri.

Det følger videre af retsplejelovens § 765, stk. 2, nr. 3 og 4, at retten bl.a. kan bestemme,

- at sigtede skal tage ophold i egnet hjem eller institution (nr. 3),
- eller at sigtede skal undergive sig psykiatrisk behandling eller afvænningsbehandling for misbrug af alkohol, narkotika eller lignende, om fornødent på hospital eller særlig institution (nr. 4).

Det bemærkes i den forbindelse, at den eneste institution for mentalt retarderede, der i øjeblikket har en sikret afdeling, er Kofoedsminde i Lolland Kommune. På den sikrede afdeling modtager Kofoedsminde bl.a. arrestanter i medfør af retsplejelovens § 765.

I forbindelse med varetægtssurrogat af frihedsberøvende karakter i medfør af retsplejelovens § 765, stk. 2, nr. 3 og 4, kan politiet træffe bestemmelse om besøgs- og brevkontrol i medfør af en analogi af retsplejelovens § 771 og § 772, jf. U 1999.933Ø. Det kan dog være vanskeligt for den enkelte institution eller den enkelte afdeling at sikre, at varetægtsarrestanten ikke modtager besøg udenom besøgskontrollen, ligesom det kan være vanskeligt at hindre, at arrestanten ikke afsender eller modtager breve udenom brevkontrollen. Om mulighed for indenretlig afhøring med henblik på bevissikring, se pkt. 2.3.

Udgangstilladelse mv. for personer anbragt i varetægtssurrogat på hospital eller institution i medfør af retsplejelovens § 765, stk. 2, nr. 3 og 4, er reguleret i § 7 i bekendtgørelse nr. 200 af 25. marts 2004 om udgangstilladelse mv. til personer, der er anbragt i hospital eller institution i henhold til strafferetlig afgørelse eller i medfør af farlighedsdekret.

2.5. Anbringelse i anstalt eller hospital mv. af varetægtsarrestanter med eller uden arrestantens samtykke – retsplejelovens § 777

En varetægtsarrestant kan efter retsplejelovens § 777 anbringes i en anstalt for personer, der udstår fængselsstraf eller forvaring, eller i hospital mv., jf. straffelovens §§ 68 og 69. Betingelserne for overførsel til hospital eller anden institution (f.eks. Anstalten ved Herstedvester) er

1. anklagemyndighedens samtykke,
2. hospitalets/institutionens samtykke og
3. arrestantens samtykke.

Hvis helbredsmæssige hensyn eller hensynet til andres sikkerhed gør det påkrævet, kan retten undtagelsesvis godkende en anbringelse uden arrestantens samtykke, jf. retsplejelovens § 777, 2. pkt.

En overførsel i medfør af retsplejelovens § 777 kan således komme på tale, hvor der under en varetægtsfængsling fremkommer oplysninger om, at sigtede er psykisk syg eller mentalt retarderet og derfor bør opholde sig på psykiatrisk afdeling, institution for personer med vidtgående psykiske handicap eller anden egnet institution i stedet for arresthus.

Arrestanter, der frivilligt overføres til en fuldbyrdelsesinstitution efter retsplejelovens § 777, 1. pkt., skal behandles efter de regler, der gælder for de øvrige personer, der er anbragt dér i henhold til dom, jf. § 777, 3. pkt. Det gælder også besøgs- og brevkontrol, og hvis institutionens regler ikke er tilstrækkelige til at opnå øjemedet med varetægtsfængslingen, f.eks. hvis der er kollusionsfare efter § 762, stk. 1, nr. 3, bør anbringelse efter § 777 ikke ske.

Arrestanter, der tvangsmæssigt er overført til institutionen efter retsplejelovens § 777, 2. pkt., behandles efter reglerne om varetægtsarrestanter, i det omfang hensynet til orden og sikkerhed i

institutionen gør det muligt. Også i disse tilfælde gælder det, at overførsel ikke bør ske, hvis øjemedet med varetægtsfængslingen dermed vil forspildes.

Udgangstilladelse mv. er reguleret af retsplejelovens § 777, 4. pkt., hvorefter arrestanten ikke uden rettens godkendelse må forlade institutionen, bortset fra de tilfælde, der er nævnt i § 771, stk. 2. Institutionens ledelse kan efter retsplejelovens § 771, stk. 2, med politiets samtykke tillade udgang med ledsager for et kortere tidsrum fra afdelingen eller fra institutionens eller hospitalets område.

Arrestanter kan i medfør af retsplejelovens § 777 bl.a. anbringes på sikringsafdelingen ved Psykiatrihospitalet i Nykøbing Sjælland, jf. punkt 2 i Regulativ af 1. juni 1994 for sikringsafdelingen. Sikringsafdelingen udgør en særlig enhed inden for hospitalet, men indgår samtidig som en integreret del af hospitalets retspsykiatriske afdeling. Sikringsafdelingen skal, inden en patient modtages, modtage lægelige oplysninger i fornødent omfang samt den pågældende sags akter, jf. punkt 6 i regulativet.

Arrestanter, der er mentalt retarderede, kan i medfør af retsplejelovens § 777 anbringes på den sikrede afdeling på institutionen Kofoedsminde i Lolland Kommune.

2.6. Påstandens udformning, hvis der ikke er plads på psykiatrisk afdeling

Hvis der på tidspunktet for varetægtsfængslingen ikke foreligger oplysning om, hvorvidt der er – eller hvornår der vil være – plads på psykiatrisk afdeling mv., kan der nedlægges påstand om varetægtsfængsling i surrogat, når plads haves.

Man skal i den forbindelse være opmærksom på, om frihedsberøvelsen vil komme til at stå i misforhold til den forvoldte forstyrrelse af sigtedes forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis sigtede findes skyldig, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.

Der kan i den forbindelse henvises til U 2011.796H, hvor Højesteret udtalte, at manglende mulighed for varetægtsfængsling i surrogat efter retsplejelovens § 765, hvor dette er indiceret, så varetægtsfængsling i givet fald må ske i arrest, kan være et forhold, som kan indgå i proportionalitetsvurderingen efter retsplejelovens § 762, stk. 3. Efter en samlet vurdering fandt Højesteret imidlertid ikke, at varetægtsfængslingen af T, der var sigtet for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og som havde været varetægtsfængslet i mere end tre måneder, var i strid med § 762, stk. 3.

Der kan endvidere henvises til U 2011.1114/1H, hvor Højesteret stadfæstede byrettens kendelse om varetægtsfængsling i surrogat på en lukket psykiatrisk afdeling, når plads haves, indtil afsigelse af dom. Der var på fængslingstidspunktet rejst tiltale i sagen, og hovedforhandlingen var berammet til ca. 3 måneder herefter. Højesteret udtalte dog, at byretten burde have sikret sig muligheden for løbende at vurdere, om eventuel manglende overførsel af T til psykiatrisk afdeling kunne gøre opretholdelse af varetægtsfængslingen betænkelig, jf. proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 762, stk. 3. Der burde derfor have været fastsat en fængslingsfrist i medfør af § 767, stk. 1, i stedet for bestemmelsen om fængsling indtil afsigelse af dom i sagen.

2.7. Midlertidig anbringelse af helbredsmæssige grunde i medfør af retsplejelovens § 770, stk. 2

Varetægtsarrestanter kan i medfør af retsplejelovens § 770, stk. 2, af helbredsmæssige grunde anbringes i eller overføres til hospitaler, herunder psykiatriske afdelinger, uden for Kriminalforsorgen.

En anbringelse eller overførsel i medfør af retsplejelovens § 770, stk. 2, er en lægelig beslutning og sker således uden rettens medvirken.

Varetægtsfængslet/arresthuset bør rette henvendelse til politiet og forsvareren, inden overførslen iværksættes, idet politiet kan være i besiddelse af oplysninger om arrestantens farlighed mv., der kan have betydning for vurderingen af, om anbringelsen er hensigtsmæssig.

Bliver opholdet af længere varighed, bør anbringelsen ske enten i medfør af retsplejelovens § 765 eller i medfør af retsplejelovens § 777.

Udgangstilladelse er reguleret i retsplejelovens § 771, stk. 2, hvorefter institutionens ledelse med politiets samtykke kan give en varetægtsarrestant udgangstilladelse med ledsager for et kortere tidsrum.

3. Forberedelse

3.1. Mentalundersøgelse

3.1.1. I hvilke tilfælde skal der iværksættes en mentalundersøgelse?

Sigtede skal underkastes mentalundersøgelse, når dette findes at være af betydning for sagens afgørelse, jf. retsplejelovens § 809, stk. 1.

Om mentalundersøgelse skal foretages, beror på en samlet vurdering, der foruden det umiddelbare indtryk af sigtede under afhøringerne og hans eller hendes adfærd under en eventuel varetægtsfængsling omfatter den aktuelle sag, tidligere sager, oplysningerne om hans eller hendes personlige forhold i en eventuel personundersøgelse efter retsplejelovens § 808 og oplysninger om tidligere psykiatrisk behandling eller sociale hjælpeforanstaltninger.

Mentalundersøgelse vil være indiceret i nedennævnte tilfælde:

1. Hvis sigtede tidligere har modtaget psykiatrisk behandling, eller der i øvrigt kan være grund til at formode, at sigtede er sindssyg eller mentalt retarderet, jf. straffelovens § 16.
2. Når der i øvrigt, f.eks. på grund af de strafbare handlingers art og/eller grovhed, er grund til at formode, at sigtedes mentale tilstand afviger fra det normale. Mentalundersøgelse bør normalt ske, når sigtelsen angår

- drab eller forsøg herpå,
- grovere meningsløs eller særegen form for vold, herunder særligt i gentagelsestilfælde,
- grovere voldtægt og voldtægt i gentagelsestilfælde eller forsøg herpå,
- grovere eller gentagne seksualforbrydelser over for børn,
- seksualforbrydelser omfattet af ordningen med behandling som alternativ til frihedsstraf, hvis sigtede ønsker at indgå i ordningen, jf. rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om Seksualforbrydelser – Betinget dom med vilkår om behandling af personer der har begået visse seksualforbrydelser, kapitel 23, eller
- forsætlig brandstiftelse uden økonomisk motiv eller forsøg herpå.

3. Når kriminalitetsbetingelserne for anvendelse af forvaring efter straffelovens § 70 er opfyldt, herunder f.eks. gentagen voldtægt, røveri mv., uanset om der er mistanke om psykisk sygdom.

> I sager med spørgsmål om forvaring skal spørgsmålet rejses ved fremsendelsen af anmodningen om mentalundersøgelse, idet der i disse sager typisk anvendes en anden og mere ressourcetung sagsbehandling ved undersøgelsen. Af samme grund er det samtidig vigtigt, at spørgsmålet kun rejses i de sager, hvor det vurderes at være relevant.

Denne opregning er ikke bindende og ikke udtømmende.

Også i andre tilfælde kan mentalundersøgelse efter en konkret vurdering være formålstjenlig. Det gælder f.eks. med hensyn til

> 1) lovovertrædere, hvis kriminalitet må antages at være begrundet i, at stof- eller alkoholmisbrug har ført til alvorlig psykisk forstyrrelse,
>
> 2) unge lovovertrædere, som frembyder tegn på psykisk afvigelse eller mental retardering, hvis der er spørgsmål om anvendelse af ubetinget fængselsstraf, og
>
> 3) lovovertrædere over 60 år, der ikke tidligere er straffet, og nu sigtes for en overtrædelse, der skønnes at ville medføre ubetinget fængselsstraf, hvis der kan være grund til at formode, at kriminaliteten står i forbindelse med en aldersbetinget sjælelig svækkelsestilstand.

Det bemærkes, at mentalundersøgelse i reglen ikke bør iværksættes, når der ikke er spørgsmål om anden retsfølge end bøde.

Oplysningerne fra en tidligere mentalundersøgelse vil efter omstændighederne kunne gøre en mentalundersøgelse upåkrævet, når der kun er gået få år fra den sidste undersøgelse.

Har sigtede været underkastet psykiatrisk behandling eller hjælpeforanstaltninger, kan iværksættelse af en mentalundersøgelse eventuelt undgås ved, at sagen forelægges for den pågældende institution med anmodning om en erklæring om sigtedes psykiske tilstand baseret på en aktuel undersøgelse. Anklagemyndigheden skal i disse tilfælde tillige anmode om oplysning om, hvorvidt sigtede er omfattet af straffelovens § 16 eller § 69, og i bekræftende fald om der kan peges på en egnet foranstaltning.

Ved afgørelsen af, om mentalundersøgelse skal finde sted, må det tillige tages i betragtning, at undersøgelsen kan være en belastning for sigtede og vil kunne medføre en forsinkelse af sagen. Mentalundersøgelse bør derfor kun iværksættes, når undersøgelsen må antages at kunne få betydning for sagens afgørelse.

3.1.2. På hvilket tidspunkt under efterforskningen skal mentalundersøgelsen iværksættes?

Behovet for mentalundersøgelse skal afklares så tidligt som muligt under efterforskningen. Formålet hermed er at sikre, at undersøgelsen af den sigtede kan iværksættes uden at forsinke straffesagen væsentligt. Som udgangspunkt skal mentalundersøgelse således iværksættes sideløbende med efterforskningen. Det kan dog efter en konkret vurdering være hensigtsmæssigt først at iværksætte undersøgelsen af sigtede efter, at hovedparten af efterforskningen er afsluttet. Dette vil navnlig være tilfældet, hvis det må forudses, at den sigtede skal deltage i en række politiafhøringer med henblik på at få afklaret sagens nærmere omstændigheder. I sådanne tilfælde vil det således ud fra en lægelig vurdering kunne være uhensigtsmæssigt, hvis den sigtede skal deltage i politiafhøringer sideløbende med de samtaler, prøver mv., som sigtede deltager i som en del af mentalundersøgelsen.

Anklagemyndigheden afgør, om der skal fremsættes begæring om mentalundersøgelse, og tager stilling til begæringer herom fra anden side, herunder fra forsvareren. Retten afgør ved kendelse tvistigheder om begæringer fra forsvareren eller sigtede om foretagelsen af mentalundersøgelse, jf. retsplejelovens § 746, stk. 1.

3.1.3. Kendelse/ikke kendelse

Rettens kendelse er altid påkrævet:

- når sigtede ikke udtrykkeligt samtykker i undersøgelsen, jf. retsplejelovens § 809, stk. 1,
- når sigtede er varetægtsfængslet, jf. retsplejelovens § 809, stk. 1, eller
- når sigtede skal mentalundersøges under indlæggelse, jf. retsplejelovens § 809, stk. 2.

Der er således i retsplejelovens § 809, stk. 2, hjemmel til at frihedsberøve sigtede alene med henblik på gennemførelse af en mentalundersøgelse under indlæggelse. Frihedsberøvelsen kan dog ikke udstrækkes længere, end hvad der er nødvendigt af hensyn til mentalundersøgelsen, jf. U 1999.1117Ø. Retten kan om nødvendigt fastsætte en frist for sagens fornyede forelæggelse for retten, jf. TfK 2003.50/2V, hvor Vestre Landsret traf bestemmelse om, at sagen skulle forelægges byretten på ny, såfremt frihedsberøvelsen blev udstrakt over 4 uger.

I forbindelse med indhentelse af rettens kendelse om mentalundersøgelse efter retsplejelovens § 809 kan det, medmindre der allerede foreligger en samtykkeerklæring, med fordel overvejes, om der samtidig bør anmodes om rettens kendelse efter retsplejelovens § 810 til ved henvendelse til sigtedes pårørende eller andre privatpersoner at tilvejebringe oplysninger om sigtedes personlige forhold.

For sigtede på fri fod, der er uden fast bopæl, eller som af andre grunde er vanskelige at træffe, bør anklagemyndigheden allerede på dette stadie i sagen fra den sigtede få oplysning om en person, der kan bistå med kontakten til sigtede i forbindelse med gennemførelse af mentalundersøgelsen. Oplysning herom sendes til den institution, der skal foretage mentalundersøgelsen. Se også pkt. 3.1.7.

3.1.4. Ambulant mentalundersøgelse

Mentalundersøgelse sker som udgangspunkt ambulant, dvs. uden indlæggelse på psykiatrisk afdeling eller ophold på institution. Både arrestanter og personer på fri fod kan undersøges ambulant.

Justitsministeriet, Retspsykiatrisk Klinik udfører ambulante mentalundersøgelser for politikredsene på Sjælland og Lolland Falster.

For så vidt angår politikredsene i Jylland og på Fyn foretages ambulante mentalundersøgelser efter anmodning fra anklagemyndigheden på

- Middelfart Sygehus, Retspsykiatrisk Afdeling (Fyn og Sønderjylland)
- Risskov Psykiatrisk Hospital, Retspsykiatrisk Klinik (Midtjylland)
- Ålborg Psykiatrisk Sygehus, Retspsykiatrisk Afdeling (Nordjylland),

jf. Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 3. maj 2001 om gennemførelse af ambulante mentalundersøgelser i straffesager i politikredsene 23-54 og Aftale af 26. januar 2001 mellem Justitsministeriet og Fyns Amt, Nordjyllands Amt og Århus Amt om ambulante mentalundersøgelser.

Bornholms Politi har på grund af sin geografi en individuel, lokal ordning om foretagelse af mentalundersøgelser. Denne ordning består i en aftale med privatpraktiserende psykiatere, som foretager undersøgelserne på Bornholm.

Opmærksomheden henledes på, at der ikke skal indhentes personundersøgelse i medfør af retsplejelovens § 808, når en ambulant mentalundersøgelse gennemføres hos Justitsministeriet, Retspsykiatrisk Klinik eller vest for Storebælt efter aftalen med Århus, Nordjyllands og Fyns Amter, idet det påhviler pågældende afdelinger og klinikker at indhente de oplysninger, der vedrører sigtedes "ydre levnedsforløb", jf. punkt 3 i aftalen.

Ambulante mentalundersøgelser skal så vidt muligt være gennemført senest 6 uger efter, at anklagemyndigheden har rekvireret en ambulant mentalundersøgelse. Kan erklæringen ikke foreligge inden dette tidspunkt, oplyser vedkommende læge anklagemyndigheden herom og om, hvornår erklæringen kan forventes at foreligge, jf. Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 3. maj 2001 om gennemførelse af ambulante mentalundersøgelser i straffesager i politikredsene vest for Storebælt (de tidligere politikredse 23-54).

Politikredsene i Jylland og på Fyn samt Bornholm afholder udgifterne forbundet med udarbejdelsen af ambulante mentalundersøgelser. Bevillingen til afholdelse af udgifterne til ambulante mentalundersøgelser på Sjælland og Lolland Falster er placeret i Den Centrale Anklagemyndighed.

3.1.5. Mentalundersøgelse under indlæggelse

Mentalundersøgelse under indlæggelse kan være indiceret, hvis

- den undersøgende læge anbefaler, at undersøgelsen skal ske under indlæggelse,
- sigtede i forvejen er indlagt/varetægtsfængslet i surrogat på psykiatrisk afdeling,
- sigtede opholder sig på institution for mentalt retarderede, eller
- sigtede nægter at medvirke til en ambulant mentalundersøgelse.

Politidirektøren kan kun fremsætte begæring om, at undersøgelsen sker under indlæggelse, hvis statsadvokaten har godkendt dette. Forelæggelse for statsadvokaten af dette spørgsmål kan i hastende tilfælde ske telefonisk.

Undersøgelse under indlæggelse skal som udgangspunkt foretages på en psykiatrisk afdeling i sigtedes bopælsregion. Regionsrådene har pligt til på deres psykiatriske sygehuse eller sygehusafdelinger at modtage personer, der efter retskendelse skal indlægges til mentalundersøgelse, jf. § 1, nr. 1, i lov nr. 1396 af 21. december 2005 om retspsykiatrisk behandling mv.

Er der afsagt kendelse om mentalundersøgelse under indlæggelse, kan anklagemyndigheden dog bestemme, at undersøgelsen skal foretages på en psykiatrisk afdeling uden for bopælsregionen, jf. § 14, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 62 af 20. januar 2010 om ret til sygehusbehandling mv.

Mentalundersøgelse under indlæggelse på psykiatrisk afdeling må som udgangspunkt forventes at kunne gennemføres på 8 uger, men det kan i nogle tilfælde være nødvendigt med en længere hospitalsindlæggelse, hvilket kan medføre en forsinkelse af erklæringen.

Regionerne afholder de udgifter, der er forbundet med udarbejdelse af mentalundersøgelser under indlæggelse efter retskendelse.

3.1.6. Mentalundersøgelse på sikringsafdelingen ved Psykiatrihospitalet i Nykøbing Sjælland

På sikringsafdelingen modtages varetægtsfængslede efter kendelse til hospitalsmæssig mentalobservation i henhold til retsplejelovens § 809, stk. 2, når den varetægtsfængslede af anklagemyndigheden anses for så personfarlig eller risikoen for undvigelse for så stor, at observation på sikringsafdelingen er påkrævet, jf. § 2 i lov nr. 1396 af 21. december 2005 om retspsykiatrisk behandling mv. og punkt 2 i Regulativ af 1. juni 1994 for sikringsafdelingen.

Opstår der spørgsmål om mentalobservation under indlæggelse på sikringsafdelingen, skal der tages kontakt til overlægen på sikringsafdelingen. Overlægen skal orienteres om grundlaget for begæringen og anmodes om oplysning om, hvorvidt sikringsafdelingen har kapacitet til at modtage arrestanten. Herefter forelægges sagen for statsadvokaten, der vurderer, om der er grundlag for, at mentalundersøgelsen sker på sikringsafdelingen.

Forbliven på sikringsafdelingen, efter at mentalundersøgelse er afsluttet, og indtil der er faldet dom i sagen, kan besluttes efter reglerne i retsplejelovens § 777.

Herudover optages personer, der i henhold til dom eller administrativ resolution i medfør af § 40 (farlighedsdekret) i lov om anvendelse af tvang i psykiatrien skal anbringes i sikringsafdelingen, jf. lov om retspsykiatrisk behandling § 2 og pkt. 2 i regulativet. Der optages dog kun personer, som af Justitsministeriet skønnes egnede dertil.

Varetægtsfængslede – der ikke overføres på grundlag af farlighedsdekret eller med henblik på mentalundersøgelse – modtages herudover alene i henhold til retsplejelovens § 777, jf. punkt 2 i regulativet.

Det betyder, at sikringsafdelingen skal samtykke i overførslen.

3.1.7. Hvilke akter skal vedlægges en anmodning om mentalundersøgelse?

Anmodningen om mentalundersøgelse sendes til den institution/læge, der skal foreståundersøgelsen, eller til den afdeling, hvor indlæggelse skal ske. Forsvareren skal have tilsendt kopi af anmodningen.

Ved fremsendelsen af en anmodning om mentalundersøgelse skal følgende akter være vedlagt i kopi:

- Hele sagsmaterialet (rapporter mv.) inkl. alle retsbogsudskrifter, herunder en eventuel kendelse om mentalundersøgelse. I omfangsrige sager kan behovet for fremsendelse af bilag aftales med den ansvarlige overlæge på den institution, der skal foretage undersøgelsen. For sigtede på fri fod, der har samtykket i mentalundersøgelsen, vedlægges samtykkeerklæring.
- Mappe med personlige oplysninger (herunder eventuel tidligere indhentet personundersøgelse efter retsplejelovens § 808) samt særakter.
- Aktuel straffeattest.
- Aktuel udskrift fra Det Centrale Personregister, evt. vedlagt historiske adresser, og
- Samtykkeerklæring fra sigtede til, at der kan indhentes personoplysninger fra andre myndigheder.

Sigtedes samtykkeerklæring til, at der kan indhentes personoplysninger fra andre myndigheder, skal ledsage anmodningen om mentalundersøgelse, således at institutionen eller afdelingen umiddelbart

efter modtagelsen kan indhente relevant materiale fra andre myndigheder, samtidig med at sigtede indkaldes til den første samtale.

For sigtede på fri fod, der er uden fast bopæl, eller som af andre grunde er vanskelige at træffe, bør anklagemyndigheden fra sigtede få oplysning om en person, der kan bistå med kontakten til sigtede i forbindelse med gennemførelse af mentalundersøgelsen. Oplysning herom sendes til den institution, der skal foretage mentalundersøgelsen.

Originalbilagene forbliver i politikredsen til brug ved yderligere behandling af sagen.

3.1.8. Indholdet af mentalerklæringer

En mentalerklæring bør indeholde de oplysninger, der er nærmere beskrevet i Aftale af 26. januar 2001 mellem Justitsministeriet og Fyns Amt, Nordjyllands Amt og Århus Amt om ambulante mentalundersøgelser. Erklæringen bør endvidere indeholde oplysninger om, hvorvidt sigtede har eller har haft et alkohol- eller stofmisbrug.

Retslægerådet har i Retslægerådets Årsberetning 1994, side 61 ff. bemærket, at den skriftlige behandling i Retslægerådet forudsætter grundige og fagligt kompetente speciallægeerklæringer.

3.2. Forelæggelse for Retslægerådet

Mentalundersøgelsen forelægges som regel for Retslægerådet,

1. når sigtelsen angår alvorligere personfarlig kriminalitet, og den sigtede ifølge mentalerklæringen er sindssyg eller mentalt retarderet,
2. når mentalerklæringen anbefaler dom til anbringelse i institution,
3. når der er rejst spørgsmål om anvendelse af forvaring, jf. straffelovens § 70,
4. når der er spørgsmål om at anvende foranstaltninger for personer omfattet af straffelovens § 73,
5. når der er tvivl om, hvilken foranstaltning der er bedst egnet til at forebygge lovovertrædelser, eller der i øvrigt er andre tvivlsspørgsmål vedrørende sanktionsspørgsmålet, eller
6. når der i øvrigt foreligger særlig anledning til, at rådets erklæring om sanktionsspørgsmålet indhentes. En særlig anledning kan foreligge, når der ikke i mentalerklæringen anbefales en særforanstaltning, men hvor der i sagen er oplysninger om, enten at sigtede tidligere har været indlagt på psykiatrisk afdeling, eller at der tidligere har været iværksat foranstaltninger over for sigtede.

I sager, hvor politidirektøren har påtalekompetencen, forelægger politidirektøren mentalundersøgelsen for Retslægerådet. I sager, hvor statsadvokaten har påtalekompetencen, forelægger statsadvokaten mentalundersøgelsen for Retslægerådet. I tvivlstilfælde afgør statsadvokaten, om en sag skal forelægges for Retslægerådet.

Såfremt anklagemyndigheden i forbindelse med forelæggelsen anmoder Retslægerådet om at tage stilling til særlige spørgsmål, bør forsvareren have tilsendt en kopi af anmodningen med oplysning om, at eventuelle ønsker om besvarelse af yderligere spørgsmål snarest mulig skal sendes til politidirektøren/statsadvokaten.

Anmodning om forelæggelse samt relevante sagsakter sendes så vidt muligt elektronisk til Retslægerådet.

3.3. Forelæggelse af påstanden om foranstaltning eller forvaring for statsadvokaten

Statsadvokaten skal have forelagt sager, hvor der er spørgsmål om at nedlægge påstand om anden sanktion end almindelig straf. Det er derfor statsadvokaten, der afgør, hvilken foranstaltning anklagemyndigheden skal nedlægge påstand om.

Sager, hvor der er spørgsmål om at nedlægge påstand om forvaring, skal således også forelægges for statsadvokaten, inden der rejses tiltale.

Ved vurderingen af, hvilken foranstaltning der bør nedlægges påstand om, indgår en afvejning af sikkerheds- og behandlingsmæssige hensyn, men også proportionalitetsbetragtninger under hensyntagen til kriminalitetens art og grovhed.

I U 2004.970H ændrede Højesteret landsrettens dom fra dom til behandling på psykiatrisk hospital for overtrædelse af straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelse til dom til ambulant behandling bl.a. under henvisning til den dømtes personlige forhold og risikoen for fremtidig kriminalitet vurderet i lyset af de begåede lovovertrædelser.

Retningslinjer med hensyn til udformningen af påstande om foranstaltninger eller forvaring fremgår af pkt. 5. om straf og andre retsfølger og pkt. 4.2. om længstetid.

3.4. Beskikkelse af bistandsværge

3.4.1. Hvem skal have beskikket en bistandsværge?

Hvis der bliver tale om at dømme en tiltalt til anbringelse i psykiatrisk sygehus eller afdeling, institution for personer med vidtgående psykiske handicap eller i forvaring mv., kan retten beskikke en bistandsværge for den pågældende efter straffelovens § 71, stk. 1, således at bistandsværgen kan bistå tiltalte under sagen.

Det drejer sig om sager, hvor der nedlægges påstand om:

- Anbringelsesdom (type A.1. og A.2.), jf. pkt. 5.1.1.
- Dom om foranstaltninger over for mentalt retarderede (type I-III), jf. pkt. 5.2.
- Forvaringsdom, jf. pkt. 5.5.

Er tiltalte dømt til anbringelse som nævnt i § 71, stk. 1, eller giver afgørelsen mulighed for en sådan anbringelse, skal retten beskikke en bistandsværge for den pågældende, jf. straffelovens § 71, stk. 2. Bistandsværgen skal holde sig underrettet om den dømtes tilstand og drage omsorg for, at opholdet og andre foranstaltninger ikke udstrækkes længere end nødvendigt.

Ud over de ovenfor nævnte drejer det sig om sager, hvor den pågældende er dømt til:

- Behandling (type B.1. og B.2.), jf. pkt. 5.1.2.
- Ambulant behandling (type C.3. og C.4.), jf. pkt. 5.1.3.
- Tilsyn af kommunen med mulighed for anbringelse i institution (type IV), jf. pkt. 5.2.4.

3.4.2. Hvornår skal beskikkelsen ske?

Justitsministeriet har i bekendtgørelse nr. 947 af 24. september 2009 fastsat regler om bistandsværger.

Ifølge bekendtgørelsens § 5, stk. 1, skal politiet bistå retten med at finde en person, der kan beskikkes som bistandsværge.

Som bistandsværge skal så vidt muligt beskikkes en af den sigtedes, tiltaltes eller dømtes nærmeste pårørende, jf. bekendtgørelsens § 3, stk. 3. Hvis den sigtede, tiltalte eller dømte ikke selv foreslår en person eller har nære pårørende, der er villige eller egnede til at blive beskikket, skal politiet indstille den bistandsværge, der står for tur til at blive beskikket på statsforvaltningens fortegnelse over bistandsværger.

Når politiet skønner, at der kan blive tale om at beskikke en bistandsværge for en sigtet eller tiltalt, skal spørgsmålet rejses over for retten på så tidligt et tidspunkt, at den, der eventuelt beskikkes, får mulighed for at være til stede under sagens behandling, jf. bekendtgørelsens § 4.

Hvis der skal beskikkes en bistandsværge for en dømt, som ikke har haft en sådan værge beskikket under sagens behandling, skal politiet om fornødent henlede rettens opmærksomhed på spørgsmålet, når dommen er afsagt, jf. bekendtgørelsens § 4, stk. 2.

Hvis der ikke er beskikket en bistandsværge forud for hovedforhandlingen, jf. straffelovens § 71, stk. 1, bør der som udgangspunkt beskikkes en bistandsværge i umiddelbar forlængelse af domsafsigelsen, således at oplysning om bistandsværgen, herunder relevante kontaktoplysninger, kan medsendes i forbindelse med, at dommen sendes til fuldbyrdelse, jf. pkt. 6.1. om fuldbyrdelse af foranstaltningsdomme.

Politiet skal samtidig med beskikkelsen orientere bistandsværgen om den sigtedes, tiltaltes eller dømtes folkeregisteradresse og sidst kendte opholdssted, jf. bekendtgørelsens § 8, stk. 3.

3.4.3. Underretning af bistandsværgen

Politiet skal holde bistandsværgen underrettet om, hvornår der afholdes retsmøder vedrørende den sigtede, tiltalte eller dømte, herunder retsmøder med henblik på beskikkelse af ny bistandsværge, jf. bekendtgørelsens § 10, stk. 1.

Udskrifter af domme og kendelser angående den sigtede, tiltalte eller dømte skal efter anmodning herom udleveres til bistandsværgen, medmindre efterforskningsmæssige hensyn undtagelsesvis taler herimod. Indhentede oplysninger om den sigtedes, tiltaltes eller dømtes personlige forhold og mentale tilstand skal endvidere efter anmodning herom udleveres til bistandsværgen, hvis den sigtede, tiltalte eller dømte meddeler samtykke hertil, jf. bekendtgørelsens § 10, stk. 2.

3.5. Tilsyn af Kriminalforsorgen

I tilfælde, hvor der er spørgsmål om påstand om en foranstaltning, der indebærer tilsyn af Kriminalforsorgen kombineret med psykiatrisk behandling, skal Kriminalforsorgen inden domsafsigelsen have adgang til at vurdere, om man kan påtage sig tilsynet og om eventuelle nærmere vilkår.

Det drejer sig om sager, hvor der nedlægges påstand om:

- dom til behandling på psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen i forbindelse med afdelingen under udskrivning, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om genindlæggelse (type B.2.), jf. pkt. 5.1.2.

- dom til ambulant behandling ved psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen (type C.2.), jf. pkt. 5.1.3.
- dom til ambulant psykiatrisk behandling ved psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om indlæggelse (type C.4), jf. pkt. 5.1.3.

3.6. Tværfaglige samråd

I en række regioner og kommuner er der oprettet tværfaglige samråd for sigtede og domfældte psykisk udviklingshæmmede. Anklagemyndigheden kan således inden hovedforhandlingen indhente en udtalelse fra de tværfaglige samråd om den praktiske mulighed for fuldbyrdelse af domme vedrørende psykisk udviklingshæmmede, herunder om anbringelses- og sikkerhedsmæssige spørgsmål.

3.7. Nævningesag eller domsmandssag?

Sager, hvor der nedlægges påstand om foranstaltninger efter straffelovens kapitel 9 behandles i strafferetsplejens former, jf. retsplejelovens § 684, stk. 1, nr. 3. Tiltale rejses ved anklageskrift, jf. retsplejelovens § 834. I øvrigt gælder følgende regler:

3.7.1. Nævningesag i 1. instans

Sager, hvor der bliver spørgsmål om dom til anbringelse i institution i medfør af straffelovens § 68 eller dom til forvaring i medfør af straffelovens § 70, behandles som nævningesager i 1. instans, jf. retsplejelovens § 686, stk. 4, nr. 2.

Det skal fremgå af anklageskriftet, at anklagemyndigheden nedlægger påstand om dom til anbringelse i institution efter straffelovens § 68 eller om forvaring efter straffelovens § 70.

Kravet om behandling ved nævningeting gælder således ikke i de tilfælde, hvor den dømte kan udskrives uden retskendelse (jf. påstandene nævnt under type B og C i pkt. 5.1. om foranstaltninger over for personer, der er sindssyge, og type IV og V i pkt. 5.2. om foranstaltninger over for mentalt retarderede.)

Nævningebehandling skal heller ikke anvendes, hvis tiltalte har besluttet, at sagen skal behandles under medvirken af domsmænd, jf. retsplejelovens § 687 og pkt. 3.7.3. om domsmandssag efter tiltaltes beslutning.

Nævninger medvirker ikke i straffesager vedrørende overtrædelse af straffelovens §§ 172, 173, 191, 286, 289 eller 290, medmindre sagen omfatter andre lovovertrædelser, der efter § 686, stk. 4, skal pådømmes under medvirken af nævninger, jf. retsplejelovens § 686, stk. 5, nr. 1.

Det er derfor Rigsadvokatens opfattelse, at nævninger som udgangspunkt ikke skal medvirke i sager om overtrædelse af de ovenfor nævnte bestemmelser, selv om der er spørgsmål om anbringelse eller forvaring.

Der kan dog blive tale om nævningesagsbehandling efter reglen i § 686, stk. 5, nr. 1, 2. led. Af denne bestemmelse følger, at nævninger skal medvirke, hvis sagen omfatter andre lovovertrædelser, der efter stk. 4 skal behandles under medvirken af nævninger.

Der kan således i sager om f.eks. overtrædelse af straffelovens § 191 – uanset om påstanden er en fængselsstraf, anbringelse eller forvaring – foreligge en sådan kombination med andre

lovovertrædelser, at disse andre overtrædelser fører til, at sagen efter bestemmelsen i § 686, stk. 4, skal behandles under medvirken af nævninger.

I TfK 2009.675Ø, hvor der var rejst tiltale for overtrædelse af straffelovens § 191 med påstand om anbringelse i psykiatrisk afdeling, tiltrådte landsretten byrettens afgørelse om, at sagen fortsat skulle behandles som en domsmandssag.

3.7.2. Domsmandssag efter tiltaltes beslutning

En tiltalt kan beslutte, at en straffesag, der ellers skulle behandles under medvirken af nævninger efter § 686, stk. 4, nr. 2, i stedet skal behandles under medvirken af domsmænd, jf. retsplejelovens § 687, stk. 1.

Tiltaltes beslutning skal træffes i et retsmøde eller meddeles retten skriftligt, efter at tiltalte har haft lejlighed til at drøfte spørgsmålet med sin forsvarer, jf. nærmere § 687, stk. 2. Tiltaltes beslutning skal tillige foreligge i relation til et eventuelt tillægsanklageskrift.

Tiltalte kan ikke tilbagekalde et afkald på nævningesagsbehandling, når afkaldet er meddelt retten. Afkaldet har også virkning for straffesagens behandling under anken, jf. § 687, stk. 3.

For sager med flere tiltalte gælder særlige regler, jf. § 687, stk. 4.

3.7.3. Domsmandssager efter retsplejelovens § 686, stk. 2

Domsmænd skal medvirke i sager, hvori der opstår spørgsmål om anvendelse af foranstaltninger efter straffelovens §§ 68, 70 eller 73, jf. retsplejelovens § 686, stk. 2, hvis sagen ikke skal behandles som en nævningesag, jf. pkt. 3.7.1. om nævningesag i 1. instans.

Også under en eventuel ankesag medvirker domsmænd, jf. retsplejelovens § 689, stk. 3, nr. 2.

3.8. Tiltaltes tilstedeværelse under sagen

Reglerne i retsplejelovens § 853 og § 855 om tiltaltes tilstedeværelse og undtagelserne herfra gælder også for sager, hvor der nedlægges påstand om foranstaltninger. Det betyder, at tiltalte fysisk skal være til stede under hovedforhandlingen, medmindre betingelserne i retsplejelovens § 855 for at fremme hovedforhandlingen uden tiltaltes tilstedeværelse er opfyldt.

Højesteret har i kendelsen U 2001.611H udtalt, at hovedforhandlingen i en sag, hvor der var nedlagt påstand om anbringelse i sikringsafdelingen, under de ganske særlige omstændigheder, som forelå under sagen, kunne fremmes uden tiltaltes tilstedeværelse i nævningetinget.

4. Jura

4.1. Foranstaltninger efter straffelovens § 68

Foranstaltninger efter straffelovens § 68 har til formål at forebygge lovovertrædelser. Foranstaltningen fastsættes ved dom og kan bestå i mindre indgribende foranstaltninger, i anbringelse i psykiatrisk afdeling eller institution for personer med vidtgående psykiske handicap eller i en afgørelse, der giver

mulighed for administrativt, dvs. uden yderligere medvirken af en domstol, at træffe bestemmelse om indlæggelse/anbringelse, ligesom udskrivning kan ske administrativt.

Opregningen i § 68 er ikke udtømmende, og en foranstaltning kan tilpasses lovovertræderens individuelle behov.

Det er anklagemyndighedens opgave at nedlægge påstand om den foranstaltning, der efter anklagemyndighedens opfattelse er bedst egnet til at forebygge lovovertrædelser.

Over for tiltalte, der frifindes for straf i medfør af straffelovens § 16, kan der ifølge straffelovens § 68 bl.a. træffes bestemmelse om anbringelse i hospital for sindslidende (psykiatrisk afdeling), i egnet hjem eller institution til særlig pleje eller forsorg, eller om afvænning, psykiatrisk behandling mv.

Endvidere kan foranstaltninger efter § 68, 2. pkt., anvendes over for tiltalte, der ved den strafbare handlings foretagelse befandt sig i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner, og som ikke er af den i § 16 nævnte beskaffenhed. Dette fremgår af § 69.

Endelig kan foranstaltninger efter § 68 eller § 69 anvendes over for tiltalte, der efter den strafbare handling, men før dom er afsagt, er kommet i en ikke blot forbigående tilstand af den i § 16 eller § 69 nævnte art, hvis det findes formålstjenligt, eller indtil straffen måtte kunne fuldbyrdes. Dette fremgår af § 73.

”Institution” i straffelovens § 68 a og § 69 a omfatter hospital for sindslidende, institution for personer med vidtgående psykiske handicap og andre institutions- eller institutionslignende forhold, f.eks. anbringelse i familiepleje eller på psykiatrisk plejehjem, jf. betænkning nr. 1372/1999, afsnit 4.2.1.2.

4.2. Længstetid

Efter straffelovens § 68 a og 69 a skal der i en række tilfælde fastsættes en længstetid for foranstaltningen efter § 68 og § 69.

For personer, der er omfattet af § 69, skal der tillige fastsættes en længstetid for ophold i institution, hvis foranstaltningen giver mulighed herfor, jf. § 69 a.

I forbindelse med en påstand om en foranstaltningsdom skal der således også nedlægges påstand om, hvorvidt der skal fastsættes en længstetid for foranstaltningen og i givet fald om varigheden af længstetiden. Denne påstand skal angives i anklageskriftet.

I de følgende afsnit omtales valget af længstetider i forbindelse med dommen nærmere, ligesom der redegøres for de regler, der gælder om længstetider ved ændring af foranstaltninger efter straffelovens § 72.

4.2.1. Længstetid for foranstaltninger, der medfører, at den dømte efter straffelovens § 68 eller § 72, jf. § 68 skal eller kan anbringes i institution

Hvis en foranstaltning efter § 68 eller § 72, jf. § 68, medfører, at den dømte skal anbringes i institution, eller giver mulighed herfor, skal der fastsættes en længstetid på 5 år for denne foranstaltning, jf. § 68 a, stk. 1.

Bestemmelsen i § 68 a, stk. 1, indebærer, at der ved denne type foranstaltninger i alle tilfælde skal fastsættes en længstetid på 5 år, medmindre der er tale om personfarlig kriminalitet som nævnt i § 68 a, stk. 2, jf. pkt. 4.2.3. om længstetid for foranstaltninger vedrørende personfarlig kriminalitet.

Foranstaltningens længstetid omfatter både varigheden af selve foranstaltningen og varigheden af institutionsophold, som foranstaltningen medfører eller kan medføre. Længstetiden på 5 år omfatter også foranstaltninger, som senere fastsættes efter § 72, og som medfører en lempelse af den hidtidige foranstaltning.

Længstetiden udelukker ikke, at der inden udløbet af denne i medfør af straffelovens § 72 træffes afgørelse om ændring eller ophævelse af foranstaltningen, f.eks. hvis den dømtes forhold i foranstaltningstiden ændrer sig.

Bestemmelsen i § 68 a, stk. 1, 3. pkt., åbner mulighed for, at retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse kan fastsætte en ny længstetid på 2 år.

Forlængelse kan ske med 2 år ad gangen, dvs. også i tilfælde, hvor længstetiden tidligere har været forlænget med 2 år. Forlængelse kan imidlertid kun ske under særlige omstændigheder, f.eks. hvis den dømtes tilstand er blevet forværret på en sådan måde, at den pågældende frembyder fare for andre, eller hvor der i øvrigt ved længstetidens udløb foreligger et åbenbart behov for at fortsætte en behandling eller pleje, der er motiveret af kriminalitetsforebyggende hensyn. Der kan i den forbindelse henvises til betænkning nr. 1372/1999, afsnit 4.2.1.2.

4.2.2. Længstetid for foranstaltninger, der medfører, at den dømte efter straffelovens § 69 skal eller kan anbringes i institution

Hvis en foranstaltning efter § 69 medfører, at den dømte anbringes i institution, eller hvis foranstaltningen giver mulighed herfor, fastsættes en længstetid på 5 år for denne foranstaltning og en længstetid for opholdet, der i almindelighed ikke kan overstige 1 år, jf. § 69 a, stk. 1.

Ved denne type foranstaltninger skal der således i alle tilfælde fastsættes en længstetid på 5 år, medmindre der er tale om personfarlig kriminalitet som nævnt i § 69 a, stk. 2, jf. pkt. 4.2.3. om længstetid for foranstaltninger vedrørende personfarlig kriminalitet. Længstetiden på 5 år omfatter også foranstaltninger, som senere fastsættes efter § 72, og som medfører en lempelse af den hidtidige foranstaltning.

Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse fastsætte en ny længstetid på 2 år for foranstaltningen eller en ny længstetid for opholdet. Nye længstetider kan fastsættes af samme grunde som nævnt i pkt. 4.2.1. om længstetid for foranstaltninger, der medfører, at den dømte efter straffelovens § 68 eller § 72, jf. § 68 skal eller kan anbringes i institution.

Alle indlæggelser medregnes ved beregningen af længstetiden for opholdet. Dette betyder, at ikke kun indlæggelser i henhold til dommen medregnes, men også frivillige indlæggelser og tvangsindlæggelser på psykiatrisk afdeling, jf. Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 10. juni 1988 til overlæger på psykiatriske sygehuse og sygehusafdelinger om beregningen af længstetid for ophold på psykiatrisk sygehusafdeling i henhold til straffelovens § 69.

Det fremgår af den nævnte cirkulæreskrivelse, at ophold i daghospital ikke betragtes som en indlæggelse, der skal medregnes.

Det følger ligeledes af den nævnte cirkulæreskrivelse, at Justitsministeriet har anmodet overlægerne på psykiatriske sygehuse og sygehusafdelinger om at indberette enhver indlæggelse inden for den af retten fastsatte længstetid til statsadvokaten med henblik på dennes varetagelse af kontrol med foranstaltningens varighed. I de tilfælde, hvor der skønnes at være behov for forlængelse af længstetiden, påhviler det ligeledes overlægerne at indberette dette til statsadvokaten, så vidt muligt i god tid før udløbet af den fastsatte længstetid.

Når længstetiden for ophold i institutionen efter § 69 a, stk. 1, er udløbet, kan indlæggelser i henhold til dommen ikke fortsætte eller iværksættes, jf. også pkt. 6.2. om statsadvokatens kontrol med foranstaltninger efter straffelovens §§ 68-69.

Kontrollen med længstetid for ophold i institutionen er beskrevet i pkt. 6.2. om statsadvokatens kontrol med foranstaltninger efter straffelovens §§ 68-69.

4.2.3. Længstetid for foranstaltninger vedrørende personfarlig kriminalitet

Ved foranstaltninger, der medfører institutionsanbringelse eller giver mulighed herfor, fastsættes der i almindelighed ingen længstetid, jf. § 68 a, stk. 2, 1. pkt., og § 69 a, stk. 2, 1. pkt., hvis den dømte findes skyldig i

- drab
- røveri
- frihedsberøvelse
- alvorlig voldsforbrydelse
- trusler af den i § 266 nævnte art
- brandstiftelse
- voldtægt eller anden alvorlig sædelighedsforbrydelse
- eller forsøg på en af de nævnte forbrydelser.

Bestemmelsen i § 68 a, stk. 2, indeholder en udtømmende opregning af de gerningstyper, som kan føre til, at der fastsættes en tidsubestemt foranstaltning, der medfører, at den dømte skal anbringes i institution, eller som giver mulighed herfor. Herved udelukkes det, at der kan anvendes tidsubestemte foranstaltninger af denne type i anledning af berigelseskriminalitet, der ikke er forbundet med vold eller trussel om vold. Spørgsmålet om, hvorvidt en forbrydelse i øvrigt er omfattet af bestemmelsen, f.eks. har karakter af en alvorlig voldsforbrydelse, afhænger af en konkret vurdering af forbrydelsens beskaffenhed og de omstændigheder, hvorunder den er begået, jf. betænkning nr. 1372/1999, afsnit 4.2.1.2.

I U 2001.2391V fandt landsretten, at der forelå en "alvorlig voldsforbrydelse" i en sag, hvor domfældte blev fundet skyldig i forsøg på vold efter straffelovens § 245, stk. 1, ved flere gange at have stukket ud mod forurettedes hals med en kniv.

I TfK 2001.697Ø fandt landsretten ikke, at der forelå en "alvorlig sædelighedsforbrydelse" i en sag om blufærdighedskrænkelse og forsøg på overtrædelse af straffelovens § 224, jf. § 222. Domfældte havde kysset og befølt en 12-14 årig pige, lagt sig ovenpå hende og befølt pigen omkring kønsdelen.

I U 2008.1959H hvor den tiltalte var dømt for overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 1, og trusler efter § 266, tilkendegav Højesteret, at overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 1, ikke kan anses for en voldsforbrydelse som nævnt i § 68 a, stk. 2. Under hensyn til karakteren af trusselsforholdene og til sammenhængen mellem disse forhold og overtrædelsen af straffelovens § 252, stk. 1, tiltrådte Højesteret dog, at der ikke var grundlag for at fravige udgangspunktet om, at der ved domfældelse for

trusler efter straffelovens § 266 ikke skulle fastsættes en længstetid for foranstaltningen, jf. § 68 a, stk. 2.

Bestemmelsen i § 68 a, stk. 2, udelukker ikke, at der f.eks. ved trusler af den i § 266 nævnte art i medfør af § 68 a, stk. 1, 1. pkt., fastsættes en længstetid på 5 år, hvis det efter en konkret vurdering findes tilstrækkeligt for at forebygge yderligere lovovertrædelser, jf. § 68, 1. pkt. Indtræder der under foranstaltningstiden sådanne ændringer i den dømtes forhold, at retten, hvis disse forhold havde foreligget ved sagens pådømmelse, efter bestemmelsen i § 68 a, stk. 2, 1. pkt., havde fastsat foranstaltningen på ubestemt tid, må der efter omstændighederne ved kendelse fastsættes en ny længstetid i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 68 a, stk. 1, 2. pkt., jf. betænkning nr. 1372/1999, afsnit 4.2.1.2.

I TfK 2001.508Ø blev der ikke fastsat en længstetid i en sag, hvor domfældte blev fundet skyldig i brandstiftelse på et asylcenter og et hospital og vold mod en politiassistent. Landsretten henviste til beskaffenheden af de lokaliteter, hvor ildspåsættelserne fandt sted, og oplysningerne om tiltaltes psykiske tilstand.

I U 2005.3452H, hvor den tiltalte blev fundet skyldig i bl.a. røveri og trusler og dømt til anbringelse i institution for personer med vidtgående psykiske handicap med mulighed for overførsel til en sikret afdeling, fandt Højesteret ikke grundlag for at fravige udgangspunktet i straffelovens § 68 a, stk. 2, hvorefter der i almindelighed ikke fastsættes nogen længstetid, hvis den dømte er fundet skyldig i bl.a. røveri og trusler.

Hvis domfældte er omfattet af personkredsen i § 69, skal der dog ifølge forarbejderne til § 69 a, stk. 1, fastsættes en længstetid for ophold på institution, der i almindelighed ikke kan overstige 1 år, selvom der ikke fastsættes længstetid for selve foranstaltningen. Se i øvrigt pkt. 4.2.2. om længstetid for foranstaltninger, der medfører, at den dømte efter straffelovens § 69 skal eller kan anbringes i institution.

4.2.4. Længstetid ved foranstaltninger efter straffelovens § 68, der ikke medfører eller kan medføre anbringelse i institution

Bestemmelsen i § 68 a, stk. 3, regulerer de foranstaltninger, der ikke omfattes af § 68 a, stk. 1, dvs. foranstaltninger, der ikke medfører institutionsanbringelse eller mulighed herfor, og som ikke er fastsat som led i en lempelse af en tidligere tidsbegrænset foranstaltning, der medfører institutionsanbringelse eller mulighed herfor.

For sådanne foranstaltninger gælder, at der ved afgørelsen skal fastsættes en længstetid for foranstaltningen, der ikke kan overstige 3 år. Spørgsmålet om, hvorvidt der bør nedlægges påstand om en længstetid på mindre end 3 år, må afgøres ud fra en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag.

Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse forlænge længstetiden, men den samlede længstetid kan ikke overstige 5 år.

4.2.5. Længstetid ved foranstaltninger efter straffelovens § 69, der ikke medfører eller kan medføre anbringelse i institution

Bestemmelsen i § 69 a, stk. 3, regulerer de foranstaltninger, der ikke omfattes af § 69 a, stk. 1, dvs. foranstaltninger, der ikke medfører institutionsanbringelse eller mulighed herfor, og som ikke er fastsat som led i en lempelse af en tidligere tidsbegrænset foranstaltning, der medfører institutionsanbringelse eller mulighed herfor. Der kan f.eks. være tale om foranstaltninger, der alene indebærer tilsyn eller pligt til at følge et ambulant psykiatrisk behandlingsforløb.

For sådanne foranstaltninger gælder, at der ved afgørelsen skal fastsættes en længstetid for foranstaltningen, der ikke kan overstige 3 år. Spørgsmålet om, hvorvidt der bør nedlægges påstand om en længstetid på mindre end 3 år, må afgøres ud fra en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag.

Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse forlænge længstetiden, men den samlede længstetid kan ikke overstige 5 år.

4.2.6. Længstetid ved lempelse eller skærpelse af foranstaltninger efter straffelovens § 72

Lempelse af den hidtidige foranstaltning

Længstetiden gælder også for foranstaltninger, som senere fastsættes efter § 72, jf. § 68, og som medfører en lempelse af den hidtidige foranstaltning, jf. § 68 a, stk. 1, 2. pkt., og § 69 a, stk. 1, 2. pkt. En længstetid på 5 år omfatter således også en lempelse af foranstaltningen, som fastsættes senere.

"Lempelse" i straffelovens § 68 a, stk. 1, og § 69 a, stk. 1, omfatter f.eks. en situation, hvor en hidtidig foranstaltning, der har medført institutionsanbringelse, ændres til en foranstaltning, der alene giver mulighed for institutionsanbringelse eller alene indebærer tilsyn uden mulighed for institutionsanbringelse. For så vidt angår en hidtidig foranstaltning, der har givet mulighed for institutionsanbringelse, vil det være en lempelse, hvis denne foranstaltning ændres til en foranstaltning, der ikke giver mulighed for institutionsanbringelse, men f.eks. alene indebærer tilsyn, jf. betænkning nr. 1372/1999, afsnit 4.2.1.2.

Længstetider ved lempelse af tidsubestemte foranstaltninger fastsat efter § 68 a, stk. 2, og § 69 a, stk. 2, er ikke nærmere omtalt i forarbejderne. I disse tilfælde påhviler det anklagemyndigheden at indbringe spørgsmålet om ændring eller ophævelse af foranstaltningen for retten 5 år efter afgørelsen, medmindre spørgsmålet har været forelagt for retten inden for de seneste 2 år. Herefter gælder en pligt til at forelægge spørgsmålet for retten mindst hvert andet år.

Skærpelse af den hidtidige foranstaltning

Det er også efter straffelovens § 72 muligt at skærpe den foranstaltning, som den domfældte er idømt.

Det er således f.eks. muligt at ændre (skærpe) en foranstaltning omfattet af straffelovens § 68 a, stk. 3, til en foranstaltning omfattet af straffelovens § 68 a, stk. 1, eller efter omstændighederne efter stk. 2, f.eks. i tilfælde, hvor det på grund af en indtrådt forværring i den dømtes tilstand i foranstaltningstiden må anses for påkrævet for at forebygge yderligere lovovertrædelser.

Ændres en hidtidig foranstaltning, der har givet mulighed for institutionsanbringelse, senere til en foranstaltning, der medfører institutionsanbringelse, indebærer ændringen en skærpelse i forhold til den dømte, idet foranstaltningen medfører, at den dømte permanent skal opholde sig på institutionen. For en sådan foranstaltning skal der derfor fastsættes en længstetid på 5 år efter § 68 a, stk. 1, 1. pkt.

Det samme gælder, hvis en foranstaltning, der oprindeligt har medført institutionsanbringelse og senere er ændret til tilsyn uden mulighed for institutionsanbringelse, på ny ændres til en foranstaltning, der medfører institutionsanbringelse eller mulighed herfor.

Længstetiden regnes fra ændringstidspunktet.

Der kan henvises til betænkning nr. 1372/1999, afsnit 4.2.1.2.

Spørgsmålet om skærpelse af foranstaltninger efter § 69 a er ikke nærmere omtalt i forarbejderne til lov nr. 438 af 31. maj 2000 om ændring af straffeloven (L 144 af 8. december 1999).

4.2.7. Beregning af længstetid for et ophold, jf. § 69 a, stk. 1, 1. pkt.

Hvilke ophold, der skal indgå i beregningen af længstetiden for et ophold fastsat i henhold til straffelovens § 69 a, stk. 1, 1. pkt., har i praksis givet anledning til tvivl. Problemet opstår i sager, hvor den pågældende, der er omfattet af personkredsen i straffelovens § 69, er dømt til behandling på psykiatrisk afdeling, således at overlægen – eventuelt sammen med Kriminalforsorgen – kan træffe bestemmelse om genindlæggelse.

Det er Rigsadvokatens opfattelse, at der i sager, hvor der i medfør af straffelovens § 69 a er fastsat en længstetid for opholdet, som altovervejende udgangspunkt ved beregningen af længstetiden for dette ophold alene skal medtages ophold på psykiatrisk afdeling, herunder både tvangsmæssige og frivillige ophold.

Det kan dog ikke udelukkes, at der efter en konkret vurdering kan være andre ophold, der skal medtages ved beregningen af længstetiden for opholdet.

Dette kan efter Rigsadvokatens opfattelse i givet fald særligt blive aktuelt, hvis det pågældende sted/institution tilbyder en psykiatrisk behandling af tilsvarende karakter som den behandling, der tilbydes på en psykiatrisk afdeling, dvs. en lægelig behandling.

Vestre Landsret har i U 2008.1071V truffet afgørelse om, at et ophold på et særligt botilbud for voksne sindslidende ikke skulle medregnes ved beregningen af længstetiden for ophold i henhold til en behandlingsdom. Samme resultat nåede Vestre Landsret frem til i AM2008.05.20V. Der var her tale om et bosted, hvor der ikke foregik lægelig behandling. Domfældtes ophold i boenheden var en videreførelse af en allerede lægelig og institueret behandling.

På baggrund af de to kendelser fra Vestre Landsret må det lægges til grund, at ikke alle institutionsophold uden videre skal medtages i beregningen af længstetiden af et ophold, jf. § 69 a, stk. 1, 1. pkt.

Landsretten foretog i de to sager en konkret vurdering af, hvorvidt de domfældte havde været anbragt på psykiatrisk afdeling eller i en institution, der kunne betragtes som en psykiatrisk afdeling, idet alene sådanne anbringelser skulle medtages i beregningen af længstetiden for opholdet.

Der henvises endvidere til Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 10. juni 1988 til overlæger på psykiatriske sygehuse og sygehusafdelinger om beregningen af længstetid for ophold på psykiatrisk sygehusafdeling i henhold til straffelovens § 69.

5. Straf og andre retsfølger

5.1. Påstand om foranstaltninger over for personer, der er sindssyge eller i en tilstand sidestillet hermed

Der fastsættes i dette afsnit retningslinjer med hensyn til udformningen af påstanden om de sædvanligt forekommende foranstaltningstyper, der kan anvendes over for personer omfattet af straffelovens § 16, stk. 1, 1. pkt., eller § 16, stk. 1, 3. pkt.

Foranstaltningstyperne kan inddeles i anbringelsesdom (type A.1. og A. 2), behandlingsdom (type B.1 og B.2.) og dom til ambulant behandling (type C.1., C.2., C.3. og C.4).

Anklagemyndigheden skal i sin påstand angive, hvorvidt og i givet fald hvilken længstetid der bør fastsættes for foranstaltningen. Se herom pkt. 4.2. om længstetid.

Foranstaltningerne skal fuldbyrdes med bistand af det psykiatriske sygehusvæsen. Se herom pkt. 6.1. om fuldbyrdelse af foranstaltningsdomme.

5.1.1. Anbringelsesdom

Type A.1.

Påstand om dom til anbringelse i psykiatrisk afdeling nedlægges, når tiltalte er sindssyg og frembyder en sådan fare for sikkerheden, at tiltalte efter anklagemyndighedens opfattelse ikke bør kunne udskrives uden ifølge retskendelse. Disse domfældte vil ikke kunne anbringes uden for psykiatrisk afdeling eller udskrives efter vedkommende overlæges egen bestemmelse.

Der nedlægges enten påstand om, at der ikke skal fastsættes længstetid, eller om en længstetid på 5 år, jf. straffelovens § 68 a, stk. 1 og 2, og pkt. 4.2. om længstetid.

Type A.2.

Påstand om dom til anbringelse på sikringsafdelingen ved Psykiatrihospitalet i Nykøbing Sjælland nedlægges, når tiltalte er sindssyg og fra lægelig side bedømmes som udtalt farlig og derfor frembyder nærliggende risiko for personfarlige handlinger.

Der er tale om en særlig form for anbringelsesdom, hvor domfældte ikke vil kunne anbringes uden for sikringsafdelingen. Påstanden forudsætter, at Justitsministeriet har skønnet, at den sigtede er egnet til optagelse på sikringsafdelingen, jf. Regulativ af 1. juni 1994 for sikringsafdelingen. Sager, hvor der skal nedlægges påstand om dom til anbringelse på sikringsafdelingen, skal statsadvokaten således forelægge for Justitsministeriet gennem Rigsadvokaten.

Det må antages, at der i sager af denne art normalt ikke skal fastsættes en længstetid, jf. § straffelovens 68 a, stk. 2.

5.1.2. Behandlingsdom

Type B.1.

Påstand om dom til behandling på psykiatrisk afdeling eller under tilsyn heraf og således, at overlægen kan træffe bestemmelse om genindlæggelse, vil være indiceret i tilfælde, hvor behandlingsmæssige hensyn træder i forgrunden, og hvor hensynet til sikkerheden ikke er så påtrængende, at

domstolskontrol med udskrivning kan anses for påkrævet. En afgørelse af dette indhold forudsætter som udgangspunkt, at behandlingen bliver indledt med indlæggelse i psykiatrisk afdeling. Domfældte vil kunne udskrives til fortsat ambulant behandling og vil kunne genindlægges uden retskendelse, om fornødent med bistand af politiet. Beslutningen om udskrivning og indlæggelse træffes således af overlægen.

Der nedlægges enten påstand om, at der ikke skal fastsættes en længstetid, eller om en længstetid på 5 år, jf. straffelovens § 68 a, stk. 1 og 2, og pkt. 4.2. om længstetid.

Type B.2.

Det tilsyn, der kan føres af afdelingen ved udskrivelse under en foranstaltning af den karakter, der er nævnt under B.1., vil ofte være utilstrækkeligt over for psykisk afvigende lovovertrædere. Hvis det på forhånd er klart, at social støtte, f.eks. et tilsyn, der giver mulighed for at opsøge domfældte i tilfælde af udeblivelse, er påkrævet, bør påstanden lyde på dom til behandling på psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen i forbindelse med afdelingen under udskrivning, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om genindlæggelse. Bortset herfra har denne foranstaltning samme indhold som foranstaltningen under B.1.

Der nedlægges enten påstand om, at der ikke skal fastsættes en længstetid, eller om en længstetid på 5 år, jf. straffelovens § 68 a, stk. 1 og 2, og pkt. 4.2. om længstetid.

5.1.3. Dom til ambulant behandling

Hvis det skønnes, at der ikke er behov for indlæggelse, f.eks. hvis det af sagen fremgår, at tiltalte allerede frivilligt indgår i et ambulant behandlingsforløb og dermed har vist sig velmotiveret for ambulant behandling, kan der i stedet nedlægges påstand om dom til ambulant behandling, jf. nedenfor under type C.1. og C.2. Det kan ofte vise sig påkrævet at indlægge den dømte uden at ændre foranstaltningen. I disse tilfælde anvendes dom som anført nedenfor under type C.3. og C.4.

Type C.1.

Påstand om dom til ambulant behandling ved psykiatrisk afdeling nedlægges, når den fornødne behandling ventes at kunne gennemføres ambulant, og hensynet til sikkerheden ikke gør en mere indgribende foranstaltning påkrævet. En foranstaltning af dette indhold forpligter den dømte til at møde til behandling og undergive sig tilsyn i det omfang, som fastsættes af overlægen.

Der nedlægges påstand om en længstetid, der ikke kan overstige 3 år, jf. § 68 a, stk. 3, og pkt. 4.2. om længstetid. Spørgsmålet om, hvorvidt der bør nedlægges påstand om en længstetid på mindre end 3 år, afgøres efter en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag.

Type C.2.

De samme grunde, som er nævnt ovenfor under påstand B.2., vil ofte gøre det påkrævet at kombinere ambulant behandling med tilsyn af Kriminalforsorgen. I så fald nedlægges påstand om dom til ambulant behandling ved psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen.

Der nedlægges påstand om en længstetid, der ikke kan overstige 3 år, jf. § 68 a, stk. 3, og pkt. 4.2. om længstetid. Spørgsmålet om, hvorvidt der bør nedlægges påstand om en længstetid på mindre end 3 år, afgøres efter en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag.

Type C.3.

Det kan være så tvivlsomt, om en ambulant behandling er gennemførlig, at der – navnlig når det drejer sig om tilfælde, hvor det er vigtigt, at indlæggelse kan ske straks uden foranstaltningsændring – kan være anledning til at foretrække en påstand om dom til ambulant psykiatrisk behandling ved psykiatrisk afdeling, således at overlægen kan træffe bestemmelse om indlæggelse i psykiatrisk afdeling.

Der nedlægges påstand om, at der ikke skal fastsættes en længstetid, eller om en længstetid på 5 år, jf. § 68 a, stk. 1 og 2, og pkt. 4.2. om længstetid.

Type C.4

Hvis der til den ambulante behandling er knyttet tilsyn af Kriminalforsorgen, bør påstanden, når der er behov for umiddelbar indlæggelsesadgang, udformes som en påstand om dom til ambulant psykiatrisk behandling ved psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kan træffe bestemmelse om indlæggelse.

Der nedlægges enten påstand om, at der ikke skal fastsættes en længstetid, eller om en længstetid på 5 år, jf. § 68 a, stk. 1 og 2, og pkt. 4.2. om længstetid.

Afgørelser af indhold som i type C.3. og C.4 indebærer, at domfældte uden retskendelse og uden tvangsindlæggelse i henhold til bekendtgørelse af lov om anvendelse af tvang i psykiatrien kan indlægges på psykiatrisk afdeling om fornødent med bistand af politiet.

5.2. Påstand om foranstaltninger over for mentalt retarderede

Der fastsættes i dette afsnit retningslinjer med hensyn til udformningen af påstande om foranstaltninger over for mentalt retarderede, jf. straffelovens § 16, stk. 1, 2. pkt., eller § 16, stk. 2.

Der er ved formuleringerne taget udgangspunkt i, at der ikke for tiden findes lukkede afdelinger for personer med vidtgående psykiske handicap, men en sikret afdeling (Kofoedsminde). Se herom pkt. 6.1.2. om fuldbyrdelse af foranstaltninger over for mentalt retarderede.

Foranstaltningerne kan inddeles i typerne I-V.

Anklagemyndigheden skal i anklageskriftet angive, hvorvidt og i givet fald hvilken længstetid der bør fastsættes for foranstaltningen, jf. pkt. 4.2. om længstetid.

Anklagemyndighedens Årsberetning 1990, side 112 ff., indeholder en redegørelse om foranstaltninger over for denne gruppe kriminelle.

Yderligere oplysninger kan endvidere findes i pjecer tilgængelige på Socialstyrelsens hjemmeside, under udgivelser.

5.2.1. Dom til anbringelse i sikret afdeling (type I)

Påstand om dom til anbringelse i sikret afdeling for personer med vidtgående psykiske handicap er beregnet på mentalt retarderede personer, der må anses som udtalt farlige og derfor frembyder nærliggende risiko for personfarlige handlinger. Dommen indebærer, at den pågældende anbringes på den sikrede afdeling på Kofoedsminde.

Det må antages, at der i sager af denne art normalt ikke skal fastsættes en længstetid, jf. straffelovens § 68 a, stk. 2.

5.2.2. Dom til anbringelse i institution med mulighed for overførsel til sikret afdeling (type II)

Påstand om dom til anbringelse i institution for personer med vidtgående psykiske handicap, således at domfældte efter bestemmelse fra kommunen kan overføres til sikret afdeling anvendes typisk over for mentalt retarderede, der har begået personfarlig kriminalitet i form af f.eks. brandstiftelse, røveri, voldtægt eller vold, og hvor det skønnes, at den mentalt retarderede har behov for konstant overvågning, og at der er risiko for ny personfarlig kriminalitet, således at den mentalt retarderede i givet fald hurtigt skal kunne overføres til sikret afdeling. Overførsel til sikret afdeling kræver således ikke rettens godkendelse.

Dommen indebærer, at den pågældende anbringes i institution med døgnovervågning.

Der nedlægges enten påstand om, at der ikke fastsættes en længstetid, eller om en længstetid på 5 år, jf. straffelovens § 68 a, stk. 1 og 2, jf. pkt. 4.2. om længstetid.

5.2.3. Dom til anbringelse i institution (type III)

Påstand om dom til anbringelse i institution for personer med vidtgående psykiske handicap anvendes typisk over for mentalt retarderede, der har begået personfarlig kriminalitet i form af f.eks. brandstiftelse, røveri, voldtægt eller vold, og hvor det skønnes, at den mentalt retarderede har behov for konstant overvågning.

Dommen indebærer, at den pågældende anbringes i institution med døgnovervågning.

Der nedlægges enten påstand om, at der ikke fastsættes en længstetid, eller om en længstetid på 5 år, jf. straffelovens § 68 a, stk. 1 og 2, jf. pkt. 4.2. om længstetid.

5.2.4. Dom om tilsyn af kommunen med mulighed for anbringelse i institution (type IV)

Påstand om dom om tilsyn af kommunen, således at domfældte efterkommer tilsynsmyndighedens bestemmelse om ophold og arbejde, og således at tilsynsmyndigheden kan træffe bestemmelse om anbringelse i institution for personer med vidtgående psykiske handicap, anvendes i sager, hvor det må påregnes, at en social indsats i form af tilsyn kan være tilstrækkelig, men hvor der kan opstå behov for, at den mentalt retarderede skal anbringes i institution. Påstanden forhindrer ikke, at den domfældte anbringes i institution med døgnovervågning.

Påstanden kan suppleres, f.eks. med et vilkår om psykiatrisk behandling, der også giver mulighed for lægelig godkendt behandling mod misbrug.

Anbringelse i institution i henhold til en sådan dom sker ved administrativ beslutning. Den kræver således ikke rettens godkendelse.

Der nedlægges enten påstand om, at der ikke fastsættes en længstetid, eller om en længstetid på 5 år, jf. straffelovens § 68 a, stk. 1 og 2, jf. pkt. 4.2. om længstetid.

5.2.5. Dom om tilsyn af kommunen (type V)

Påstand om dom om tilsyn af kommunen, således at domfældte efterkommer tilsynsmyndighedernes bestemmelse om ophold og arbejde, anvendes over for mentalt retarderede, der skønnes at have behov for social støtte i dagligdagen.

Påstanden kan eventuelt suppleres med særlige vilkår om psykiatrisk behandling, der også giver mulighed for lægelig godkendt behandling mod misbrug.

Der nedlægges påstand om en længstetid, der ikke kan overstige 3 år, jf. straffelovens § 68 a, stk. 3, jf. pkt. 4.2. om længstetid. Spørgsmålet om, hvorvidt der bør nedlægges påstand om en længstetid på mindre end 3 år, må afgøres ud fra en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag.

5.3. Påstand om foranstaltning eller straf over for personer omfattet af straffelovens § 69

Straffelovens § 69 omfatter personer, der ved den strafbare handlings foretagelse befandt sig i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner, og som ikke er af den i § 16 nævnte beskaffenhed.

Bestemmelsen omfatter bl.a. sinker og andre svagtbegavede personer, udtalt personlighedsforstyrrede personer, personer med følgevirkninger af alkohol- eller stofmisbrug, personer med lettere demens og undertiden unge lovovertrædere. Også personer med visse seksuelle abnormiteter kan være omfattet af bestemmelsen.

Der nedlægges kun påstand om foranstaltninger, såfremt dette findes formålstjenligt. Ved alvorlige personlighedsmæssige afvigelser kan det blive aktuelt at anvende forvaring efter straffelovens § 70, jf. pkt. 5.5. om forvaring.

I langt de fleste tilfælde kan der ikke i de lægelige udtalelser peges på foranstaltninger, der findes mere formålstjenlige end straf. I disse tilfælde må anklagemyndighedens påstand som udgangspunkt være frihedsstraf. Det bør dog efter omstændighederne – hvor der er tale om mindre grove lovovertrædelser – overvejes, om sagen i stedet kan afgøres med en betinget dom, hvorved der kan fastsættes vilkår efter straffelovens § 57, herunder om tilsyn samt om at efterkomme tilsynsmyndighedens bestemmelser f.eks. om afvænningsbehandling, om ophold på egnet hjem eller institution eller om arbejde mv.

En foranstaltning vil normalt kun blive fundet formålstjenlig, hvis der er mulighed for at iværksætte en lægelig behandling eller forsorgsmæssigt tilsyn, der vil være egnet til at forebygge ny kriminalitet.

I nogle tilfælde vil de foranstaltninger, der er nævnt ovenfor under pkt. 5.1. om foranstaltninger over for personer, der er sindssyge, eller pkt. 5.2. om foranstaltninger over for mentalt retarderede, kunne anvendes. Påstanden om foranstaltning bør i givet fald udformes i overensstemmelse med påstandene i disse afsnit.

Der kan dog efter omstændighederne også blive tale om – som særforanstaltning – at anvende bestemmelser om tilsyn og om ophold – eventuelt efter tilsynsmyndighedens bestemmelse – på kriminalforsorgens institutioner, f.eks. pensioner, eller institutioner under regionerne eller kommuner, f.eks. ungdomsinstitutioner, plejehjem eller lignende.

For unge, der på gerningstidspunktet endnu ikke er fyldt 18 år, kan der i øvrigt være mulighed for at anvende ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a, hvis den unge ikke er så psykisk afvigende, at

foranstaltning efter straffelovens § 68 eller § 69 er påkrævet, og betingelserne for i øvrigt at anvende ungdomssanktion er opfyldte, jf. nærmere herom i rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om Unge lovovertrædere – Behandling af sager mod unge lovovertrædere.

I forbindelse med udformningen af påstanden skal der tages stilling til, om der skal fastsættes en længstetid for foranstaltningen på 5 år, jf. straffelovens § 69 a, stk. 1, ingen længstetid, jf. straffelovens § 69 a, stk. 2, eller en længstetid, der ikke kan overstige 3 år, jf. straffelovens § 69 a, stk. 3, og pkt. 4.2. om længstetid. Spørgsmålet om, hvorvidt der bør nedlægges en påstand om en længstetid på mindre end 3 år, må afgøres ud fra en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag.

Hvis afgørelsen medfører, at den dømte skal anbringes i institution eller giver mulighed herfor, skal der tillige fastsættes en længstetid for opholdet, jf. pkt. 4.2. om længstetid.

Der skal således altid i sager, hvor der idømmes foranstaltning efter straffelovens § 69 fastsættes to længstetider – en for foranstaltningens varighed og en for opholdets varighed.

5.4. Påstand om foranstaltning eller straf over for personer omfattet af straffelovens § 73

Straffelovens § 73 omhandler de tilfælde, hvor gerningsmanden efter den strafbare virksomhed er ophørt, men før endelig dom, er kommet i en ikke blot forbigående tilstand, der er omfattet af straffelovens § 16 eller af straffelovens § 69.

Der kan over for personer omfattet af straffelovens § 73 især blive tale om at anvende foranstaltninger som nævnt ovenfor under pkt. 5.1. om foranstaltninger over for personer, der er sindssyge.

Endvidere kan det i sjældne tilfælde forekomme, at foranstaltningerne over for personer omfattet af straffelovens § 69, jf. pkt. 5.3. om påstand om foranstaltning eller straf over for personer omfattet af straffelovens § 69., anvendes, hvis en svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner er indtrådt i tiden mellem den strafbare handling og dommen.

I disse tilfælde skal retten træffe to afgørelser. For det første skal der tages stilling til, om der skal idømmes straf eller træffes bestemmelse om strafbortfald. Dernæst skal retten – hvad enten den første afgørelse falder ud til straf eller strafbortfald – træffe bestemmelse om, hvorvidt det er formålstjenligt at anvende foranstaltninger.

Disse sager forelægges altid for Retslægerådet, jf. pkt. 3.2. om Retslægerådet.

I de tilfælde, hvor anklagemyndigheden finder, at der bør idømmes straf, og der desuden skal anvendes foranstaltninger, indtil straffen måtte kunne fuldbyrdes, skal anklagemyndigheden tillige tage stilling til påstanden om, hvilken foranstaltning der skal anvendes, indtil fuldbyrdelse af straffen kan ske.

I to sager refereret i U 1999.1488H og U 2001.1334H, hvor der var tale om alvorlig kriminalitet og langvarig frihedsstraf, fandt Højesteret, at den midlertidige foranstaltning burde være anbringelse på hospital for sindslidende, selv om Retslægerådet i begge sager havde peget på en behandlingsforanstaltning.

Spørgsmålet om fastsættelse af længstetid i forbindelse med domme efter straffelovens § 73 er ikke omtalt i forarbejderne til lov nr. 320 af 13. juni 1973 om ændring af straffeloven mv. (L 128 af 14. december 1972).

Ved U 2002.58H har Højesteret truffet bestemmelse om, at tiltalte – der var omfattet af straffelovens § 73 – skulle anbringes i hospital for sindslidende, indtil straffen på 9 års fængsel for

narkotikakriminalitet kunne fuldbyrdes. Samtidig bestemte Højesteret, at der skulle fastsættes en længstetid for hospitalsanbringelsen på 5 år. Højesteret bemærkede i den forbindelse, at det efter bestemmelsernes ordlyd og formålet med § 68 a må antages, at § 68 a også finder anvendelse i tilfælde, hvor der i medfør af § 73, stk. 1, træffes bestemmelse om foranstaltninger efter § 68.

I de sager, hvor en dom efter § 73 medfører, at der idømmes straf, men således at der skal anvendes foranstaltninger, indtil straffen måtte kunne fuldbyrdes, må det på baggrund af den nævnte højesteretsdom antages, at der – i tilfælde, hvor der ikke er tale om personfarlig kriminalitet omfattet af § 68 a, stk. 2, eller § 69 a, stk. 2 – skal fastsættes en længstetid for foranstaltningen.

Er der derimod tale om tilfælde omfattet af § 68 a, stk. 2, eller § 69 a, stk. 2, skal der normalt ikke fastsættes en længstetid.

I U 2006.1665H var tiltalte, der af landsretten var fundet skyldig i drab og legemsangreb af særlig farlig karakter og idømt 12 års fængsel, efter landsrettens dom blevet sindssyg. Højesteret fandt ikke, at der under hensyn til oplysningerne om tiltaltes helbredsforhold og den alvorlige kriminalitet var grundlag for at lade straffen bortfalde i medfør af straffelovens § 73. Det blev bestemt, at tiltalte skulle anbringes i psykiatrisk afdeling, indtil fængselsstraffen kunne fuldbyrdes. Højesteret bestemte samtidig, at der i medfør af § 68 a, stk. 2, ikke skulle fastsættes længstetid for anbringelsen.

I de sjældne tilfælde, hvor der efter § 73 træffes bestemmelse om bortfald af straffen, således at foranstaltningen helt træder i stedet for straf, skal der i forbindelse med udformningen af påstanden tages stilling til, om der skal fastsættes en længstetid for foranstaltningen.

Statsadvokaten fører tilsyn med domme efter § 73, hvor retten har bestemt, at der skal anvendes foranstaltninger, indtil eventuel overførsel til afsoning af frihedsstraffen, jf. pkt. 6.2. om statsadvokatens kontrol med foranstaltninger.

Hvis de lægelige oplysninger taler for, at foranstaltningen ophører, må statsadvokaten rette henvendelse til Kriminalforsorgen, der sørger for fuldbyrdelse af den resterende del af straffen.

5.5. Påstand om forvaring – straffelovens § 70

Betingelserne for at idømme forvaring er fastsat i straffelovens § 70, hvor stk. 1 omfatter drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse mv., og stk. 2 omfatter voldtægt eller anden alvorlig sædelighedsforbrydelse.

Forvaring finder i praksis anvendelse i tilfælde, hvor farligheden i kombination med kriminalitetens art ikke vil føre til fængsel på livstid eller en meget langvarig tidsbestemt straf, jf. nærmere Anklagemyndighedens Årsberetning 2003-2004, s. 92.

Anvendelse af forvaring i årene 1996-2005 er beskrevet i en artikel i Anklagemyndighedens Årsberetning 2003-2004, s. 85 ff.

Når der foreligger en endelig dom til forvaring, påhviler det politidirektøren snarest at sørge for, at dommen fuldbyrdes. Forvaringsdomme fuldbyrdes af Direktoratet for Kriminalforsorgen.

5.6. Tiltalefrafald for kriminalitet begået under igangværende foranstaltning

Statsadvokaterne kan, når særlige omstændigheder ikke gør sig gældende, frafalde tiltale for lovovertrædelser begået af personer, der er undergivet foranstaltninger i medfør af straffelovens § 68

eller § 69, jf. § 2, nr. 4, i bekendtgørelse nr. 621 af 25. juni 2001 om politimestrenes og statsadvokaternes adgang til at frafalde tiltale, jf. retsplejelovens § 722, stk. 1, nr. 7.

Det er en forudsætning for at meddele tiltalefrafald, at sigtedes skyld er utvivlsom, eller at alle faktiske omstændigheder i forbrydelsens gerningsindhold er erkendt.

Det beror på en konkret vurdering, om statsadvokaten bør meddele tiltalefrafald for kriminalitet begået under en igangværende foranstaltning. I denne vurdering bør bl.a. indgå:

- Den nu påsigtede strafbare handlings art og/eller grovhed. I de tilfælde, hvor den nu påsigtede kriminalitet er grovere end den kriminalitet, der udløste den igangværende foranstaltning, og eventuelt må forventes at udløse en mere indgribende foranstaltning, bør sagen ikke afgøres med tiltalefrafald.
- Antallet af tidligere meddelte tiltalefrafald for kriminalitet begået under den igangværende foranstaltning.
- Om proportionalitetshensyn eller den fastsatte længstetid indebærer, at den igangværende foranstaltning inden for en kortere periode ophæves eller bortfalder.
- Om der i øvrigt er behov for en anden form for foranstaltning end den igangværende.

Den statsadvokat, der agter at afgøre en straffesag med et tiltalefrafald, bør forinden drøfte spørgsmålet med den statsadvokat, der fører tilsyn med den igangværende foranstaltning, jf. pkt. 6.2. om statsadvokatens kontrol med foranstaltninger.

Træffes der afgørelse om tiltalefrafald, sender statsadvokaten en kopi af tiltalefrafaldet til den statsadvokat, der fører tilsyn med den igangværende foranstaltning, der herefter videresender en kopi af afgørelsen til den behandlende institution, idet tiltalefrafaldet kan have betydning for den behandlende institutions senere udtalelse om, hvorvidt en idømt foranstaltning bør fortsætte eller ophæves.

Et tiltalefrafald meddelt efter bekendtgørelse nr. 621 af 25. juni 2001 eller tidligere tilsvarende regler vil fremgå af en udskrift af Kriminalregisteret, men vil ikke fremgå af straffeattesten.

6. Efter dom

6.1. Fuldbyrdelse af foranstaltningsdomme

Byretsdomme, hvor anklagemyndigheden har nedlagt påstand om foranstaltninger efter §§ 68-69, eventuelt jf. § 73, skal fuldbyrdes efter følgende retningslinjer:

Hvis domfældte er idømt den foranstaltning, som anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, kan politidirektøren fuldbyrde dommen, når ankefristen er udløbet. I forbindelse med fuldbyrdelsen sendes kopi af dommen til statsadvokaten med henblik på, at statsadvokaten kan føre tilsyn med foranstaltningen.

Hvis domfældte ikke er idømt den foranstaltning, som anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, forelægges sagen for statsadvokaten inden udløbet af ankefristen med indstilling om spørgsmålet om anke. Hvis dommen ikke ankes, sendes sagen straks til politidirektøren med henblik på iværksættelse af fuldbyrdelsen, når ankefristen er udløbet.

I sager, hvor statsadvokaten har rejst tiltale, skal sagen altid forelægges for denne inden udløbet af ankefristen.

Fuldbyrdelse skal ved de fleste foranstaltningsdomme ske ved fremsendelse af en kopi af dommen til domfældtes hjemstedskommune eller et hospital eller den afdeling, der står for visitationen af foranstaltningsdomme, med anmodning om fuldbyrdelse af dommen. Kommunen/hospitalet eller afdelingen bør anmodes om at bekræfte modtagelsen af anmodningen og underrette politidirektøren, når fuldbyrdelsen er iværksat.

Hvis domfældte er dømt til anbringelse i hospital for sindslidende, til anbringelse i sikringsafdelingen eller i institution for personer med vidtgående psykiske handicap, skal der i forbindelse med fremsendelsen samtidig gøres opmærksom på reglerne om tilladelse til udgang for anbragte, jf. bekendtgørelsen nr. 200 af 25. marts 2004 om udgangstilladelse m.v. til personer, der er anbragt til hospital eller institution i henhold til strafferetlig afgørelse eller i medfør af farlighedsdekret.

Hvis der ved dommen tillige er truffet afgørelse om udvisning af domfældte, skal hospitalet eller afdelingen anmodes om at underrette politidirektøren og statsadvokaten, når domfældte kan udskrives, således at anklagemyndighedens inden udskrivning kan iværksætte prøvelse efter udlændingelovens § 50 a, jf. også pkt. 6.4. og rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om Udvisning ved dom, pkt. 6.5.2.

Statsadvokaten kan for så vidt angår retspsykiatriske patienter træffe bestemmelse om, at anbringelse eller behandling af domfældte kan ske uden for bopælsregionen, hvis sikkerhedsmæssige hensyn eller hensyn til retshåndhævelsen, herunder hensynet til den forurettede, taler herfor, jf. § 17, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1661 af 27. december 2013 om ret til sygehusbehandling mv.

Hvis der er beskikket en bistandsværge for den dømte, skal oplysningerne herom ligeledes medsendes i forbindelse med, at dommen sendes til fuldbyrdelse. Det bemærkes i den forbindelse, at oplysningerne bør indeholde relevante kontaktdata på bistandsværgen. Fuldbyrdelse af dommen skal dog ikke afvente beskikkelse af bistandsværge.

Hvis der til dommen er knyttet tilsyn af Kriminalforsorgen eller andre vilkår, der skal fuldbyrdes af Kriminalforsorgen, skal politidirektøren tillige sende en kopi af dommen til Kriminalforsorgen med anmodning om iværksættelse af tilsynet.

6.1.1. Fuldbyrdelse af foranstaltninger over for psykisk syge

Foranstaltninger over for psykisk syge fuldbyrdes af sygehusvæsenet, der drives af regionerne, jf. § 74 i sundhedsloven, lovbekendtgørelse nr. 913 af 13. juli 2010.

Regionsrådenes modtagepligt er beskrevet i § 1 i lov nr. 1396 af 21. december 2005 om retspsykiatrisk behandling. Ifølge § 2 i samme lov påhviler det regionsrådet for Region Sjælland at drive den til Psykiatrihospitalet i Nykøbing Sjælland knyttede sikringsafdeling**.**

Udgifterne, der er forbundet med behandling, undersøgelse mv. af foranstaltningsdømte, der har bopæl her i landet, afholdes af bopælsregionen, jf. § 36, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 62 af 20. januar 2010 om ret til sygehusbehandling mv.

6.1.2. Fuldbyrdelse af foranstaltninger over for mentalt retarderede

Foranstaltninger over for mentalt retarderede fuldbyrdes af kommunerne. Kommunernes pligt til at modtage personer, der er dømt til anbringelse i institution for personer med vidtgående psykiske

handicap, fremgår af § 108 stk. 1, jf. stk. 6, i lovbekendtgørelse nr. 1096 af 21. september 2010 om social service (serviceloven) og § 17 i bekendtgørelse nr. 716 af 19. juni 2013 om magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten over for voksne samt særlige sikkerhedsforanstaltninger for voksne og modtagepligt i boformer efter serviceloven.

Kommunalbestyrelsen for Lolland Kommune har pligt til at etablere tilbud i særlig sikret afdeling på Kofoedsminde og til i dette tilbud at modtage personer, som i henhold til dom eller retskendelse skal optages i særligt botilbud, jf. bekendtgørelsens § 16, stk. 4.

Kommunalbestyrelsen fører tilsyn med personer med betydeligt og varigt nedsat psykisk funktionsevne, som i henhold til dom eller retskendelse eller som vilkår for tiltalefrafald eller prøveløsladelse skal undergives tilsyn af de sociale myndigheder, jf. § 16 a i lovbekendtgørelse nr. 1054 af 7. september 2010 om retssikkerhed og administration på det sociale område. Kommunalbestyrelsen kan i den forbindelse træffe afgørelse om ophold i boform efter § 108 i lov om social service.

Udgifterne, der er forbundet med ophold på en døgninstitution, afholdes som udgangspunkt af kommunen, jf. § 173 i serviceloven.

Yderligere oplysninger kan findes på Socialstyrelsens hjemmeside.

6.2. Statsadvokatens kontrol med foranstaltninger efter straffelovens §§ 68-69

Statsadvokaterne fører kontrol med idømte foranstaltninger, jf. straffelovens §§ 68-69. Kontrollen omfatter også domme efter straffelovens § 73, hvor retten har bestemt, at der skal anvendes foranstaltninger efter §§ 68-69, indtil eventuel overførsel til afsoning kan ske.

Anklagemyndigheden har pligt til at påse, at en foranstaltning ikke opretholdes i længere tid og videre omfang end nødvendigt, jf. straffelovens § 72, stk. 1.

Straffelovens § 72 indebærer bl.a., at der efter omstændighederne kan være pligt til at indbringe spørgsmålet om opretholdelse af den idømte foranstaltning for retten før udløbet af den længstetid, der er fastsat efter § 68 a, stk. 1 og 3, eller efter § 69 a, stk. 1 og 3, og før der efter § 68 a, stk. 2, 2. pkt., indtræder pligt for anklagemyndigheden til at forelægge spørgsmålet om opretholdelse af en tidsubestemt foranstaltning for retten.

Bestemmelsen gælder også for foranstaltninger, der er idømt før ikrafttrædelsen af lov nr. 438 af 31. maj 2000 om ændring af straffeloven. Om domme afsagt før den 1. juli 2000, se pkt. 6.2.6. om kontrol med domme afsagt før den 1. juli 2000.

Statsadvokatens kontrol føres ved, at der én gang årligt fra den institution/tilsynsførende myndighed, der varetager fuldbyrdelsen af foranstaltningen, indhentes en erklæring om behovet for at opretholde foranstaltningen. Varetages fuldbyrdelsen af foranstaltningsdommen af flere institutioner/myndigheder, f.eks. en psykiatrisk afdeling og Kriminalforsorgen, indhentes udtalelser fra begge. Dette gælder uanset, om der er fastsat en længstetid for foranstaltningen. I sager, hvor der er fastsat en længstetid for ophold i institutionen, jf. straffelovens § 68 a og § 69 a, fører statsadvokaten også kontrol med længstetiden for opholdet i institutionen. Dette er forudsat i afsnit 3.5. i de almindelige bemærkninger i lovforslaget til lov nr. 438 af 31. maj 2000 om ændring af straffeloven (L 144 af 8. december 1999).

Endvidere skal der indhentes en udskrift fra Kriminalregisteret, bl.a. for at kontrollere, om domfældte er meddelt tiltalefrafald i foranstaltningstiden.

Der kan i øvrigt efter omstændighederne være grundlag for at indhente en udtalelse fra bistandsværgen.

Kontrollen skal føres for at sikre, at foranstaltningen bliver ophævet, hvis behandlingsmæssige hensyn eller proportionalitetshensyn ikke taler for at opretholde foranstaltningen, eller hvis risikoen for recidiv ikke længere er til stede. Der kan således efter omstændighederne være pligt til at indbringe spørgsmålet om at opretholde foranstaltningen for retten før udløbet af en længstetid.

I Straffelovrådets betænkning nr. 1372/1999 om tidsbegrænsning af foranstaltninger efter straffelovens § 68 og § 69 (kapitel 4, punkt 3.1. (side 57) og punkt 4.2.1.2. (side 67)) fremgår bl.a. om proportionalitetshensynet, at det ville stride mod principperne bag straffelovens § 16 at kræve proportionalitet mellem den begåede kriminalitet og foranstaltningens art og længde. Spørgsmålet om, hvilken tidsbestemt straf der ville være idømt for det pågældende forhold, indgår i vurderingen af, om der er grundlag for en foranstaltningsændring. Ved vurderingen skal der imidlertid også tages hensyn til kriminalitetens art og grovhed sammenholdt med den lægelige vurdering af risikoen for recidiv.

Det forhold, at en idømt foranstaltning har varet længere end den straf, som den foranstaltningsdømte var blevet idømt, hvis den pågældende ikke havde været straffri efter straffelovens § 16 eller § 69, bevirker således ikke i sig selv, at foranstaltningen er uproportional. Der bør i hver enkelt sag foretages en konkret vurdering, hvor samtlige sagens momenter, herunder særlig risikoen for recidiv, indgår.

Højesteret har i tre sager refereret i U 2010.415/1H, U 2011.797H og U 2011.2971/1H taget stilling til spørgsmålet om proportionalitet og opretholdelse af foranstaltningen bl.a. med henvisning til en afvejning af foranstaltningens art og længde over for risikoen for ny personfarlig kriminalitet. I alle tre sager blev foranstaltningen ud fra denne afvejning opretholdt.

Er statsadvokaten efter at have modtaget den/de nævnte udtalelser i tvivl om, hvorvidt foranstaltningen bør opretholdes, forlænges eller ændres, kan der eventuelt være grundlag for at forelægge spørgsmålet herom for Retslægerådet.

I Retslægerådets Årsberetning 1994, side 107, er nærmere anført, hvad en lægelig erklæring bør indeholde af oplysninger, herunder væsentlige dele af patientens sygehistorie, patientens aktuelle sociale situation, beskrivelse af den aktuelle behandlingsplan samt et forslag til ændring/ophævelse af den idømte foranstaltning.

Det bemærkes i øvrigt, at der hidtil ikke af de institutioner mv., der varetager fuldbyrdelsen af foranstaltningsdomme, er opkrævet betaling for udstedelsen af erklæringer til statsadvokaten.

Kontrollen med domme efter straffelovens § 73, hvor retten har idømt straf, har det formål, at statsadvokaten skal påse, at foranstaltningen kun anvendes, indtil det helbredsmæssigt er forsvarligt, at domfældte overføres til en afsoningsanstalt. Statsadvokaten skal endvidere påse, at spørgsmålet om eventuel forlængelse af længstetiden indbringes for retten. Når overførsel til afsoningsinstitution kan ske, underretter statsadvokaten Kriminalforsorgen herom, jf. også pkt. 5.4. om foranstaltninger eller straf over for personer omfattet af straffelovens § 73.

6.2.1. Kontrol med indlæggelser

Kriminalforsorgen skal underrette statsadvokaten om indlæggelser i de tilfælde, hvor der i dommen er fastsat en længstetid for ophold i institution. Det fremgår af § 69 a, stk. 1, jf. § 3, stk. 4, i cirkulære nr. 52 af 27. juni 2006 om Kriminalforsorgens tilsyn med personer, der er idømt en foranstaltning efter straffelovens § 68 eller § 69.

Endvidere påhviler det overlægerne på psykiatriske sygehuse mv. at give meddelelse til statsadvokaten om enhver indlæggelse i henhold til domme, hvor der efter straffelovens § 69 a (tidligere straffelovens § 69, stk. 2), er fastsat en længstetid for opholdet på institution, jf. Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 10. juni 1988 til overlæger på psykiatriske sygehuse og sygehusafdelinger om beregningen af længstetid for ophold på psykiatrisk sygehusafdeling i henhold til straffelovens § 69.

Underretningen sker med henblik på statsadvokatens kontrol med foranstaltningsdommen.

Statsadvokaten foretager kontrolhøring af Kriminalforsorgen og den behandlende myndighed (f.eks. psykiatrisk afdeling) tre måneder før udløbet af længstetiden for opholdet i institution.

6.2.2. Domstolsprøvelse af indlæggelse

For så vidt angår spørgsmålet om domstolsprøvelse af indlæggelser i henhold til foranstaltningsdomme er det Rigsadvokatens opfattelse, at indlæggelse i henhold til domme om (ambulant) behandling – uanset om indlæggelsen er frivillig eller ufrivillig – ikke skal indbringes for retten, medmindre der foreligger en klage over indlæggelsen eller en anmodning om domstolsprøvelse.

Der kan i den forbindelse henvises til U 1995.338/2Ø, U 1996.1421V, U 1998.1420V og U 2000.2311V.

Hvis den domfældte, dennes bistandsværge eller advokat klager over indlæggelsen eller fremsætter anmodning om domstolsprøvelse, skal sagen fremsendes til retten med en udtalelse fra anklagemyndigheden om, hvorvidt der efter anklagemyndighedens opfattelse af retten bør tages stilling til indlæggelsen, herunder hvorvidt indlæggelsen bør godkendes. Opmærksomheden henledes i den forbindelse på, at en klage over indlæggelse kan være udformet sådan, at der reelt er tale om en anmodning om ændring eller ophævelse af foranstaltningen, jf. straffelovens § 72.

I øvrigt henvises til bestemmelsen i retsplejelovens § 998, stk. 1, om forelæggelse for retten af tvist med hensyn til dommens fortolkning eller i andre henseender. Spørgsmål om, på hvilket hospital eller afdeling indlæggelse skal ske, vil formentlig ikke være undergivet rettens prøvelse, mens f.eks. spørgsmålet om, hvorvidt indlæggelsen er besluttet af rette myndighed, må antages at være undergivet rettens prøvelse, jf. herved U 1996.1421V.

Rigsadvokaturen skal underrettes om domstolsafgørelser af generel betydning vedrørende den retlige prøvelse af indlæggelser i henhold til foranstaltningsdomme.

6.2.3. Kontrol med foranstaltninger, hvor der er fastsat en længstetid

Statsadvokaten skal påse, at der i god tid inden udløbet af tidsbestemte foranstaltninger bliver taget stilling til, om anklagemyndigheden skal anmode om forlængelse af foranstaltningen. Kontrollen med tidsbestemte foranstaltninger skal tilrettelægges således, at de fornødne oplysninger foreligger så tidligt, at sagen kan indbringes for retten i god tid, inden fristen udløber.

Foranstaltninger med en længstetid på 5 år, jf. § 68 a, stk. 1, og § 69 a, stk. 1, kan under særlige omstændigheder forlænges med 2 år ad gangen, jf. § 68 a, stk. 1, 3. pkt., og § 69 a, stk. 1, 3. pkt., og pkt. 4.2.1. og pkt. 4.2.2. om længstetid for foranstaltninger, der medfører, at den dømte skal eller kan anbringes i institution.

Foranstaltninger med en længstetid på indtil 3 år, jf. § 68 a, stk. 3, og § 69 a, stk. 3, kan under særlige omstændigheder forlænges. Den samlede tid for foranstaltningen kan dog ikke overstige 5 år, jf. også pkt. 4.2.4. og pkt. 4.2.5. om længstetid ved foranstaltninger, der ikke medfører eller kan medføre anbringelse i institution.

Når den fastsatte længstetid for en idømt foranstaltning udløber, bortfalder foranstaltningen uden videre, medmindre anklagemyndigheden forinden har indbragt spørgsmålet om forlængelse af længstetiden for retten.

Østre Landsret har i U 2009.94Ø udtalt, at straffelovens § 68 a, stk. 1, 3. pkt., må forstås således, at forlængelse kan ske, når anklagemyndigheden har indbragt spørgsmålet om forlængelse inden længstetidens udløb.

6.2.4. Kontrol med foranstaltninger, hvor der ikke er fastsat en længstetid

Er der ikke fastsat en længstetid for foranstaltningen, jf. § 68 a, stk. 2, og § 69 a, stk. 2, skal anklagemyndigheden på eget initiativ indbringe spørgsmålet om ændring eller ophævelse af foranstaltningen for retten 5 år efter afgørelsen, medmindre spørgsmålet har været forelagt for retten inden for de sidste 2 år. Derefter forelægges spørgsmålet for retten mindst hvert andet år. Formålet med disse bestemmelser er at sikre, at der jævnligt sker domstolsprøvelse af spørgsmålet om opretholdelse af foranstaltninger, der er fastsat på ubestemt tid.

De fornødne oplysninger skal foreligge så tidligt, at sagen kan indbringes for retten i god tid inden fristen for domstolsprøvelse udløber.

6.2.5. Kontrol med længstetid for ophold i institution

Når længstetiden for ophold i institution efter § 69 a, stk. 1, er udløbet, kan indlæggelse i henhold til dommen ikke opretholdes eller iværksættes, medmindre længstetiden bliver forlænget. Om fastsættelse af en ny længstetid for institutionsophold efter udløbet af en tidligere fastsat længstetid for ophold henvises til U 2002.2425Ø.

Hvis længstetiden for opholdet efter anklagemyndighedens opfattelse bør forlænges, bør spørgsmålet herom derfor indbringes for retten i så god tid, at retten har mulighed for at træffe afgørelse i sagen inden udløbet af længstetiden.

Om den løbende kontrol med varigheden af opholdet på institution henvises også til pkt. 6.2.1. om kontrol med indlæggelser.

6.2.6. Kontrol med domme afsagt før den 1. juli 2000

Bestemmelsen i straffelovens § 72 om statsadvokaternes pligt til at føre kontrol med idømte foranstaltninger gælder også for foranstaltninger, der er idømt før 1. juli 2000, hvor lov nr. 438 af 31. maj 2000 om ændring af straffeloven trådte i kraft. For disse foranstaltninger er der således ikke fastsat en længstetid.

Der skal derfor løbende føres kontrol med de idømte foranstaltninger, således at det sikres, at foranstaltningen ikke opretholdes i længere tid og videre omfang end nødvendigt.

For så vidt angår de sager, hvor foranstaltningen, efter tidligere at have været indbragt, i dag fortsat er opretholdt, vil det bero på en konkret vurdering, om anklagemyndigheden i medfør af straffelovens § 72, stk. 1, på ny skal indbringe disse sager for retten af egen drift, jf. bemærkningerne til ikrafttrædelsesbestemmelserne i § 2 i lov nr. 438 af 31. maj 2000 om ændring af straffeloven (L 144 af 8. december 1999).

6.2.7. Sagsbehandlingen, når en foranstaltning begæres ophævet

En begæring om ophævelse af en foranstaltning kan fremsættes af domfældte, bistandsværgen, anklagemyndigheden, institutionens ledelse eller Kriminalforsorgen, jf. straffelovens § 72, stk. 2. Også andre kan på vegne af den domfældte fremsætte begæring om ophævelse af en foranstaltning, f.eks. et af domfældtes familiemedlemmer eller en advokat.

Sager, hvor der rejses spørgsmål om ophævelse af en foranstaltning, forelægges for statsadvokaten, der herefter indhenter følgende oplysninger, inden sagen forelægges for retten:

1. En udtalelse fra afdelingen/institutionen om domfældtes behandlingsforløb, herunder en udtalelse om, hvorvidt det kan anbefales, at foranstaltningen ophæves eller eventuelt ændres. Om indholdet af erklæringen henvises til pkt. 6.2. om statsadvokatens kontrol med foranstaltninger.
2. En udtalelse fra Kriminalforsorgen i de sager, hvor domfældte har været undergivet tilsyn af Kriminalforsorgen.
3. En udskrift fra Kriminalregisteret.
4. Eventuelt en udtalelse fra bistandsværgen.

Statsadvokaten tager herefter – eventuelt efter sagens forelæggelse for Retslægerådet – stilling til, hvilken påstand anklagemyndigheden skal nedlægge under sagens behandling i retten. Sagen indbringes herefter for retten.

6.2.8. Indbringelse af den idømte foranstaltning for retten

Hvis den idømte foranstaltning skal indbringes for retten, fremsender statsadvokaten som udgangspunkt sagen til den politikreds, hvor den foranstaltningsdømte bor, opholder sig eller er dømt, jf. straffelovens § 72, jf. § 59, stk. 2. Det er således politidirektøren, som indbringer sagen og møder for anklagemyndigheden i byretten, medmindre der er tale om sager, hvor statsadvokaten selv finder at burde møde. Det kan f.eks. være sager af mere principiel karakter, eller større sager, hvor det er hensigtsmæssigt, at statsadvokaten, som kender sagen, selv møder.

Statsadvokaten skal i forbindelse med fremsendelse af sagen til politidirektøren anføre eventuelle frister for sagens behandling, herunder frister for indbringelsen for retten.

Sagen skal være færdigbehandlet forud for indbringelse for retten, herunder skal alle relevante oplysninger være indhentet.

Politidirektøren bør i forbindelse med, at sagen indbringes for retten, anføre, hvornår længstetiden udløber, og under henvisning hertil anmode om, at sagen berammes hurtigst muligt.

Efter sagens indbringelse for retten bør politidirektøren følge op på, at berammelse sker snarest.

Hvis byretten ikke følger anklagemyndighedens påstand om opretholdelse/ændring af den idømte foranstaltning, skal sagen forelægges for statsadvokaten inden udløbet af kærefristen.

6.3. Statsadvokatens kontrol med forvaringsdomme

Efter straffelovens § 72 påhviler det anklagemyndigheden at påse, at en forvaringsdom ikke opretholdes i længere tid og i videre omfang end nødvendigt.

Statsadvokaten fører kontrol med varigheden af forvaringsdomme. Statsadvokatens kontrol indebærer en årlig gennemgang af samtlige forvaringssager, hvor statsadvokaten blandt andet vurderer, om der skal hentes en udtalelse fra Kriminalforsorgen om behovet for at opretholde, ændre eller ophæve den idømte foranstaltning. Der afholdes årligt et møde med Kriminalforsorgen, hvor udvalgte sager drøftes.

I sager, hvor der efter straffelovens § 72 rejses spørgsmål om ændring, herunder prøveudskrivning eller endelig ophævelse af en forvaringsdom, afgør statsadvokaten, om der skal indhentes erklæringer mv. vedrørende den forvaringsdømte. Statsadvokaten lader herefter snarest muligt sagen indbringe for retten. Dette skal ske ved fremsendelse af sagen til den politikreds, hvor den forvaringsdømte opholder sig. Politidirektøren indbringer herefter sagen for retten samt møder i denne.

Behandlingen af sager om prøveudskrivning af forvaringsdømte er omtalt i bekendtgørelse nr. 355 af 12. april 2011 (prøveudskrivningsbekendtgørelsen) samt Direktoratet for Kriminalforsorgens vejledning nr. 51 af 27. juni 2006 om Kriminalforsorgens tilsyn med prøveløsladelse, betinget dømte m.v. og vejledning nr. 24 af 14. april 2011 om behandlingen af sager om prøveudskrivning af forvaringsdømte.

Bestemmelse om prøveudskrivning fra forvaring træffes af retten ved kendelse.

Der vil normalt være knyttet en række vilkår til prøveudskrivningen, herunder vilkår om, at der under nærmere angivne betingelser kan ske tilbageførsel til fængslet (anstalten). Det vil endvidere normalt være bestemt, at spørgsmålet om genanbringelsens opretholdelse i givet fald skal indbringes for retten senest 1 uge efter tilbageførslen.

Da det er statsadvokaten, der fører kontrol med varigheden af forvaringsdomme, skal også sager om administrativ tilbageførsel af prøveudskrevne behandles af statsadvokaten.

Sager, hvor politiet anmodes om bistand til tilbageførsel af en person, som er prøveudskrevet fra forvaring, forelægges derfor straks for statsadvokaten med påtegning om, at sagen haster. Statsadvokaten påser herefter, at sagen indbringes for retten senest 1 uge efter tilbageførslen.

Kriminalforsorgen er på tilsvarende vis instrueret om straks at underrette statsadvokaten, når en prøveudskrevet person administrativt er ført tilbage til anstalten.

6.4. Udvisning af udlændinge i forbindelse med ændring, herunder prøveudskrivning eller ophævelse af en foranstaltningsdom

I udlændingelovens § 50 a er der fastsat regler om rettens prøvelse af spørgsmålet om udvisning i de tilfælde, hvor en udlænding, der er undergivet foranstaltninger, er udvist ved dom.

Bestemmelsen indebærer, at spørgsmålet om udvisning skal prøves i forbindelse med udskrivning af den pågældende.

Er den pågældende dømt til forvaring eller anbringelse, prøves spørgsmålet om udsendelse af retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 1. Disse sager behandles af statsadvokaten, jf. pkt. 6.2. om statsadvokatens kontrol med foranstaltninger og pkt. 6.3. om statsadvokatens kontrol med forvaringsdomme.

I tilknytning hertil bestemmes, at sager om domstolsprøvelse af udvisning i forbindelse med udskrivning ved andre foranstaltninger, der indebærer frihedsberøvelse, jf. § 50 a, stk. 2, forud for sagens indbringelse af politidirektøren skal forelægges for statsadvokaten, således at statsadvokaten afgør, hvilke oplysninger mv. der skal tilvejebringes i forbindelse med domstolsprøvelsen.

Nærmere retningslinjer om behandlingen af disse sager er i øvrigt fastsat i pkt. 6.5.2. i rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om Udvisning ved dom.

6.5. Frihedsgoder og udgangstilladelse for anbragte på hospital eller institution eller i forvaring

Spørgsmål om udgangstilladelse mv. til personer, der er anbragt i hospital eller i institution i henhold til strafferetlig afgørelse, er reguleret i bekendtgørelse nr. 200 af 25. marts 2004 (med senere ændringer) om udgangstilladelse mv. til personer, der er anbragt i hospital eller institution i henhold til strafferetlig afgørelse eller i medfør af farlighedsdekret.

Bekendtgørelsen finder ifølge § 1, stk. 1, anvendelse på meddelelse af udgangstilladelser mv. til personer, som i medfør af

1. straffelovens § 68, § 69 og § 73 er dømt til anbringelse i hospital for sindslidende, herunder sikringsafdelingen, der er knyttet til Psykiatrihospitalet i Nykøbing Sjælland, eller i institution for personer med vidtgående psykiske handicap,
2. straffelovens § 74 a er anbragt i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge,
3. retsplejelovens § 765, stk. 2, nr. 3 eller 4, er anbragt i institution eller hospital mv., og
4. retsplejelovens § 809, stk. 2, er indlagt til mentalundersøgelse på hospital for sindslidende, i institution for personer med vidtgående psykiske handicap eller i anden egnet institution.

Bekendtgørelsen finder endvidere i medfør af § 1, stk. 2, anvendelse på meddelelse af udgangstilladelse mv. til personer, som i medfør af § 40, stk. 1, (om farlighedsdekret) i lovbekendtgørelse nr. 1729 af 2. december 2010 om anvendelse af tvang i psykiatrien (psykiatriloven) er anbragt i sikringsafdelingen, som er knyttet til Psykiatrihospitalet i Nykøbing Sjælland.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 2, stk. 1-2, at overlægen samt amtsrådet (nu kommunen) kan træffe afgørelse om udgang mv. i nærmere anført omfang.

Ifølge stk. 3 træffer statsadvokaten afgørelse om udgange, der ikke er omfattet af stk. 1-2.

For så vidt angår personer, der er i forvaring, træffer Kriminalforsorgen afgørelse om tildeling af frihedsgoder efter § 19 i bekendtgørelse nr. 1125 af 25. september 2013 om udgang til indsatte, der udstår fængselsstraf eller forvaring i kriminalforsorgens institutioner (udgangsbekendtgørelsen). Kriminalforsorgen skal imidlertid høre anklagemyndigheden om regelmæssig udgang.

7. Love og forarbejder

- Lovbekendtgørelse nr. 1729 af 2. december 2010 om anvendelse af tvang i psykiatrien (psykiatriloven)
- Lovbekendtgørelse nr. 947 af 24. august 2011 Udlændingeloven § 50 a – bemærkninger
- Lov 2005-12-21 nr. 1396 af 21. december 2005 om retspsykiatrisk behandling mv.
- Lovbekendtgørelse nr. 913 af 13. juli 2010 (sundhedsloven) § 74
- Lov nr. 438 af 31. maj 2000 om ændring af straffeloven (historisk)
- Forarbejder til lov nr. 438 af 31. maj 2000 om ændring af straffeloven (L 144 af 8. december 1999)
- Straffelovrådets betænkning nr. 1372/1999 om tidsbegrænsning af foranstaltninger efter straffelovens § 68 og § 69 (s. 67)
- Bekendtgørelse nr. 467 af 26. september 1978 om forsvarerbeskikkelse
- Bekendtgørelse nr. 355 af 12. april 2011 om behandlingen af sager om prøveudskrivning af forvaringsdømte (prøveudskrivningsbekendtgørelsen)(afsnit 8)
- Bekendtgørelse nr. 621 af 25. juni 2001 om politimestrenes og statsadvokaternes adgang til at frafalde tiltale
- Bekendtgørelse nr. 947 af 24. september 2009 om bistandsværger
- Bekendtgørelse nr. 200 af 25. marts 2004 om udgangstilladelse mv. til personer, der er anbragt i hospital eller institution i henhold til strafferetlig afgørelse eller i medfør af farlighedsdekret
- Bekendtgørelse nr. 1661 af 27. december 2013 om ret til sygehusbehandling mv.
- Bekendtgørelse nr. 1125 af 25. september 2013 udgangsbekendtgørelsen
- Bekendtgørelse nr. 716 af 19. juni 2013
- Cirkulære nr. 52 af 27. juni 2006 om Kriminalforsorgens tilsyn med personer, der er idømt en foranstaltning efter straffelovens § 68 eller § 69
- Cirkulære nr. 234 af 10. december 1976 om foranstaltninger over for psykisk afvigende kriminelle (historisk)
- Vejledning nr. 51 af 27. juni 2006 om kriminalforsorgens tilsyn med prøveløsladte, betinget dømte mv. (tilsynsvejledningen)
- Vejledning nr. 24 af 14. april 2011 om behandlingen af sager om prøveudskrivning af forvaringsdømte (prøveudskrivningsvejledningen)
- Regulativ for Sikringsafdelingen ved Amtshospitalet i Nykøbing Sjælland
- Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 3. maj 2001 om gennemførelse af ambulante mentalundersøgelser i straffesager i politikredsene 23-54
- Aftale mellem Justitsministeriet og Fyns Amt, Nordjyllands Amt og Århus Amt om ambulante mentalundersøgelser
- Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 10. juni 1988 til overlæger på psykiatriske sygehuse og sygehusafdelinger om beregningen af længstetid for ophold på psykiatrisk sygehusafdeling i henhold til straffelovens § 69
- Retslægerådets Årsberetning 1994, side 107

Afskrift

Regulativ for Sikringsafdelingen ved Amtshospitalet i Nykøbing Sjælland

VESTSJÆLLANDS AMT

Udviklingsafdelingen

1.

Sikringsafdelingen ved Amtshospitalet i Nykøbing Sjælland udgør en særlig enhed indenfor hospitalet, men indgår som en integreret del af hospitalets retspsykiatriske afdeling.

2.

Afdelingen optager sindssyge personer om hvem det ved dom, kendelse eller administrativ resolution i medfør af § 40 i lov nr. 331 af 24. maj 1989 om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien bestemmes, at der bør træffes sikkerhedsforanstaltninger over for dem. Der optages dog kun personer, som af Justitsministeriet skønnes egnede dertil. Desuden modtages varetægtsfængslede efter kendelse til hospitalsmæssig mentalobservation i henhold til retsplejelovens § 809, stk. 2, når de af anklagemyndigheden anses for så personfarlige eller risikoen for undvigelse for så stor, at observation i Sikringsafdelingen er påkrævet. Varetægtsfængslede herudover modtages alene i henhold til retsplejelovens § 777.

3.

Sikringsafdelingen bør udadtil yde fængselsmæssig sikkerhed og indadtil byde hospitalsmæssige forhold hvad angår behandling, pleje og fysisk miljø i overensstemmelse med de til enhver tid gældende normer for god psykiatrisk sygehusstandard.

4.

Sikringsafdelingen drives af Vestsjællands Amt og er undergivet tilsyn af Sundhedsstyrelsen i overensstemmelse med lov nr. 397 af 10. juni 1987 om sundhedsvæsnets centralstyrelse mv.

5.

Regler vedrørende betaling for patienter på Sikringsafdelingen er fastlagt i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 184 af 31. marts 1976 om amternes indbyrdes betalingsforpligtelser i forbindelse med varetagelsen af retspsykiatriske opgaver.

6.

Forinden en patient modtages i Sikringsafdelingen, skal der tilstilles denne lægelige oplysninger i fornødent omfang samt den pågældendes sags akter. Såfremt sidstnævnte

ikke er fremsendt ved patientens modtagelse, skal de på anmodning efterfølgende snarest stilles til rådighed.

7.

Ingen patient kan udskrives fra Sikringsafdelingen, før den foranstaltning, der har ført til indlæggelsen, er ophævet eller lempet af vedkommende myndighed.

8.

En patients undvigelse fra Sikringsafdelingen skal hurtigst muligt, udover til det lokale politi, meddeles til Justitsministeriet.

Dette regulativ træder i kraft den 1. juni 1994. Samtidig ophæves Regulativ for Sikringsafdelingen ved Sindssygehospitalet i Nykøbing Sjælland af 28. maj 1932.

Dato 1. juni 1994

Underskrift Niels Mortensen

Direktør

Afskrift

Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 3. maj 2001 om gennemførelse af ambulante mentalundersøgelser i straffesager i politikredsene 23-54

Justitsministeriet Dato: 3. maj 2001

Civil- og Politiafdelingen Kontor: Politikontoret

Sagsbeh.: Anne Berg Eriksen

Sagsnr.: 2000-210-0012

Dok.: AER20430

+ bilag

Cirkulæreskrivelse til politi- og anklagemyndighed om gennemførelse af ambulante mentalundersøgelser i straffesager i politikredsene 23-54

1. Rigsadvokaten og Landsforeningen af Beskikkede Advokater pegede i begyndelsen af 2000 på, at det i flere dele af landet var forbundet med betydelige vanskeligheder at få gennemført ambulante mentalundersøgelser, herunder at få disse gennemført inden for rimelig tid.

Justitsministeriet har på den baggrund haft drøftelser med Sundhedsministeriet, Sundhedsstyrelsen, Amtsrådsforeningen og Rigsadvokaten med henblik på at få etableret en hensigtsmæssig og formaliseret ordning vedrørende de ambulante mentalundersøgelser.

Som resultat af disse drøftelser er der indgået en aftale mellem Justitsministeriet og Århus, Nordjyllands og Fyns amter om ambulante mentalundersøgelser. Aftaleteksten er optrykt som bilag til cirkulæreskrivelsen.

2. Aftalen indebærer, at ambulante mentalundersøgelser i området vest for Storebælt fremover udføres på følgende retspsykiatriske afdelinger og klinikker:

Middelfart Sygehus, Retspsykiatrisk Afdeling

Politikredsene 23-32 og 35-36 (Fyn og Sønderjylland)

Risskov Psykiatrisk Hospital, Retspsykiatrisk Klinik

Politikredsene 33-34, 37-40 og 42-46 (Midtjylland)

Ålborg Psykiatrisk Sygehus, Retspsykiatrisk Afdeling

Politikredsene 41 og 47-54 (Nordjylland)

De pågældende afdelinger/klinikker udpeger en kontaktperson, som anklagemyndigheden kan rette henvendelse til i forbindelse med rekvirering af ambulante mentalundersøgelser.

Finder vedkommende afdeling eller klinik, at det på grund af en særlig belastning ikke er muligt at foretage den ambulante mentalundersøgelse inden for rimelig tid, videregives sagens akter mv. efter aftale og med en nærmere begrundelse herfor til den nærmeste anden afdeling eller klinik, som er omfattet af aftalen, og som herefter foretager mentalundersøgelsen.

3. Det følger af aftalen, at mentalerklæringen så vidt muligt skal foreligge senest 6 uger efter, at anklagemyndigheden har rekvireret mentalundersøgelsen. I indkøringsperioden vil der imidlertid kunne være vanskeligheder forbundet med at overholde denne frist, i det omfang man endnu ikke har haft mulighed for at få etableret det fornødne beredskab. Man må derfor være opmærksom på, at der i indkøringsperioden vil kunne forekomme overskridelser af den aftalte tidsfrist, og det er forudsat, at 6 ugers fristen i aftalen først træder i kraft pr. 1. juli 2001.

4. I aftalen er fastsat en enhedspris på kr. 25.000 (2000-niveau) pr. færdig retspsykiatrisk erklæring, som er udarbejdet i tilknytning til en ambulant mentalundersøgelse. Enhedsprisen er inklusiv overhead-udgifter, herunder kompensation for eventuelle mérudgifter som følge af, at mentalobservander udebliver.

5. Den fremtidige ordning for politikredsene 1-22 – området øst for Storebælt – er i øjeblikket under overvejelse. De eksisterende ordninger i disse politikredse opretholdes derfor indtil videre.

Med venlig hilsen

Lars J. Findsen

Justitsministeriet Dato: 26. januar 2001

Civil- og Politiafdelingen Kontor: Politikontoret

Sagsnr.: 2000-210-0012

Dok.: AER20401

AFTALE MELLEM JUSTITSMINISTERIET OG FYNS AMT, NORDJYLLANDS AMT OG ÅRHUS AMT OM AMBULANTE MENTALUNDERSØGELSER

1. Ambulante mentalundersøgelser i straffesager

Efter retsplejelovens § 809, stk. 1, skal sigtede i straffesager underkastes mentalundersøgelse, når dette findes at være af betydning for sagens afgørelse. Hvis den pågældende ikke udtrykkeligt samtykker i undersøgelsen, kan denne kun finde sted efter retskendelse. Er sigtede fængslet, kan der alene ske mentalundersøgelse efter retskendelse.

Findes det ikke påkrævet, at den sigtede i forbindelse med mentalundersøgelsen indlægges på hospital for sindslidende, i institution for personer med vidtgående psykiske handicap eller i anden egnet institution, foretages mentalundersøgelsen ambulant.

Under en ambulant mentalundersøgelses forløb vil observanden enten være på fri fod eller varetægtsfængslet, og ambulante mentalundersøgelser gennemføres således uden indlæggelse på den institution, der foretager undersøgelsen.

Det er anklagemyndigheden, der på grundlag af sigtedes udtrykkelige samtykke eller retskendelse herom rekvirerer ambulante mentalundersøgelser.

2. Rekvirering af ambulante mentalundersøgelser

Vest for Storebælt foretages ambulante mentalundersøgelser efter anmodning fra anklagemyndigheden på følgende retspsykiatriske afdelinger og klinikker:

Middelfart Sygehus, Retspsykiatrisk Afdeling

Politikredsene 23-32 og 35-36 (Fyn og Sønderjylland)

Risskov Psykiatrisk Hospital, Retspsykiatrisk Klinik

Politikredsene 33-34, 37-40 og 42-46 (Midtjylland)

Ålborg Psykiatrisk Sygehus, Retspsykiatrisk Afdeling

Politikredsene 41 og 47-54 (Nordjylland)

De pågældende afdelinger og klinikker udpeger en kontaktperson, som anklagemyndigheden kan rette henvendelse til i forbindelse med rekvirering af ambulante mentalundersøgelser.

Finder vedkommende afdeling eller klinik det p.g.a. særlig belastning ikke muligt at foretage en anmodet ambulant mentalundersøgelse inden for rimelig tid, videregives sagens akter mv. efter aftale og med en nærmere begrundelse herfor til den nærmeste anden afdeling eller klinik omfattet af aftalen, der herefter foretager den ambulante mentalundersøgelse.

3. Udfærdigelse af retspsykiatriske erklæringer

En ambulant mentalundersøgelse af en sigtet person foretages med henblik på udarbejdelse af en retspsykiatrisk erklæring til brug for rettens afgørelse af straffesagen mod den pågældende.

Ved anklagemyndighedens rekvirering af ambulante mentalundersøgelser angives, hvilke spørgsmål der ønskes besvaret i den retspsykiatriske erklæring.

Anklagemyndigheden oplyser endvidere, hvad der er rejst sigtelse for, og om den sigtede erkender sig skyldig eller ikke.

Så snart alle de oplysninger, der er nødvendige til brug for foretagelse af en ambulant mentalundersøgelse, er tilvejebragt, fremsendes straffesagens akter hurtigst muligt til vedkommende afdeling eller klinik i overensstemmelse med Rigsadvokatens retningslinier herom.

Den retspsykiatriske erklæring, som udfærdiges på baggrund af en ambulant mentalundersøgelse, skal affattes på følgende måde:

1. Introduktion

Kortfattet præsentation af sagen med de væsentligste indledende oplysninger om observanden.

2. Sygdomme, kriminalitet mv. i slægten

Oplysninger om eventuel genetisk disposition, hyppigt forekommende kriminalitet i familien mv.

3. Ydre levnedsforløb

Social anamnese med oplysninger om barndomshjem, skolegang, erhvervsforløb, ægteskabelige forhold, økonomi mv.

4. Legemlige helbredstilstand

Kort somatisk anamnese med oplysninger bl.a. om eventuelle mere alvorlige legemlige sygdomme, psykosomatiske symptomer og sygdomme af psykiatrisk relevans, herunder neuroinfektioner, epilepsi eller alvorlige hovedtraumer. Der bør i den forbindelse indhentes eventuelle lægebreve fra tidligere indlæggelser, der ikke er åbenbart betydningsløse i relation til den ambulante mentalundersøgelse.

Afsnittet herom bør ligeledes indeholde nærmere oplysninger om observandens aktuelle legemlige helbredstilstand, herunder oplysning om eventuel medikamentel eller anden behandling mod legemlig sygdom.

5. Tidligere kriminalitet

Gennemgang af eventuelle tidligere straffesager mod observanden, som er blevet afgjort ved dom eller ved tiltalefrafald med vilkår af betydning for den foreliggende sag.

Afsnittet kan afsluttes med den pågældendes eventuelle bemærkninger til tidligere straffesager.

6. Den nu påsigtede kriminalitet

Kort omtale af sigtelsen mod observanden – herunder på hvilket tidspunkt eller i hvilken tidsperiode, den påsigtede kriminalitet er begået – samt et kort resumé af straffesagen baseret på sagens akter. Derefter oplysning om observandens eventuelle egne bemærkninger til den påsigtede kriminalitet.

7. Observandens egne oplysninger om sin psykiske udvikling og tilstand

Grundig og detaljeret psykiatrisk anamnese med hovedvægt på de områder, der er af betydning for den konkrete straffesag, som danner grundlag for den ambulante mentalundersøgelse.

8. Andres oplysninger om observandens psykiske udvikling og tilstand

Eventuelle oplysninger fra psykiatere, psykologer, familiemedlemmer mv. Dette afsnit bør opdeles kronologisk med angivelse af observandens alder i forbindelse med de enkelte oplysninger.

9. Observandens forhold under observationen

Dette afsnit kan eventuelt udelades, men kan dog være relevant f.eks. i forbindelse med observandens fremmøde, varetægtsfængsling, isolationsfængsling, medikamentel behandling eller lignende.

10. Psykologisk undersøgelse

Angivelse af de anvendte psykologiske tests med disses konklusioner samt diskussion af eventuelle uoverensstemmelser mellem resultaterne af den psykologiske og den psykiatriske undersøgelse.

11. Klinisk vurdering

Sammenfatning af undersøgerens indtryk af observanden, herunder beskrivelse af eventuelle ændringer i observandens tilstand under forløbet af undersøgelsen, omfanget af observandens medvirken ved undersøgelsen mv.

12. Objektivt legemligt

Kortfattet oplysning om resultatet af en almindelig somatisk undersøgelse og neurologisk status, med uddybning vedrørende eventuelle abnorme fund.

13. Resumé

Dette afsnit bør medtages i sager af mere vanskelig eller omfattende karakter, hvor undersøgeren fremdrager de væsentligste elementer, diskuterer de fremkomne oplysninger, undersøgelsesresultater og observationer samt begrunder sin opfattelse.

14. Konklusion

Konklusionen på den ambulante mentalundersøgelse bør udfærdiges kortfattet, overskueligt og med utvetydige og klare udsagn. Den skal endvidere være egnet til fremlæggelse under sagens behandling for retten.

I konklusionen skal undersøgeren tage stilling til de nærmere spørgsmål, anklagemyndigheden har stillet ved rekvireringen af den ambulante mentalundersøgelse.

Findes observanden at være omfattet af straffelovens § 16, skal der i konklusionen peges på en egnet foranstaltning efter straffelovens § 68. Findes observanden at være omfattet af straffelovens § 69, stk. 1, skal der tages stilling til, om en foranstaltning efter § 68, 2. pkt. – og i givet fald hvilken – findes mere formålstjenlig end almindelig straf.

På tilsvarende vis skal det anføres, hvis observanden findes at være omfattet af straffelovens § 70 om forvaring eller § 73 om personer, der er kommet i en ikke blot forbigående tilstand af den i § 16 og § 69, stk. 1, nævnte art efter den strafbare handlings foretagelse.

Vedkommende sygehus mv. udfærdiger en retspsykiatrisk erklæring som beskrevet ovenfor så vidt muligt senest seks uger efter, at anklagemyndigheden har rekvireret en ambulant mentalundersøgelse og til brug herfor fremsendt straffesagens akter. Foreligger erklæringen ikke inden dette tidspunkt, oplyser vedkommende sygehus mv. over for anklagemyndigheden, hvad årsagen hertil er, og hvornår erklæringen kan forventes at foreligge.

4. Betaling

Der fastsættes en enhedspris, som udgør 25.000 kr. (2000-niveau) pr. færdig retspsykiatrisk erklæring, som er udarbejdet i tilknytning til en ambulant mentalundersøgelse. Enhedsprisen er inklusive overhead-udgifter, herunder kompensation for eventuelle merudgifter som følge af, at mentalobservander udebliver.

Fyns Amt, Nordjyllands Amt og Århus Amt påtager sig at foretage en opfølgning på udgifterne ved gennemførelsen af ambulante mentalundersøgelser to år efter aftalens indgåelse.

5. Opsigelse

Aftalen kan af hver af parterne opsiges med 1 års varsel.

6. Ikrafttrædelse

Aftalen træder i kraft den 15. februar 2001.

Justitsministeriet Århus Amt

Fyns Amt

Nordjyllands Amt